

Numai pentru ușurința limbajului se vorbește de inimă și simțuri în chip deosebit și opunându-le, ca pe o hartă, două țări colorate felurite. În realitate, nu este între ele nici frontiere nici vameși. Și nimeni n'ar putea să spună unde începe și unde se sfârșește senzualitatea, nici ceea ce este propriu zis domeniul inimii. O vastă și întinsecată regiune le este comună, unde totul se amestecă și se confundă printre umbrele și oglinzirile încrucișate ale sentimentelor și dorințelor.

*

Dragostea este un transfer de proprietate, o transmitere de puteri dela natură către om.

Prin om, instinctul, dorința, părăsesc serviciul speciei spre a trece în slujba individului.

*

Dragostea nu este totdeauna un fulger care se abate asupra omului, ori un sentiment care iese din suflet cu o putere bruscă și irezistibilă. Sunt amoruri care s'adevărate construcții de voință. Nu poți forța dragostea altora, dar isbutești s'o forțezi pe a ta. Există fapte complicate care au nevoie să învețe a iubi; fapte neîncrucișate; ele sfârșesc prin a fi spontane. După mii de casne, isbutesc să ajungă acolo unde alții se găseau de la început. Dar, cel puțin, nu mai pot fi ușor scoși afară! Și odată încredințați de trăinicia cuceririi, ei se lasă în voia inimii...

Sunt pasiuni care grupează, care strâng toate puterile eului, care fac

din noi un fel de bloc. Sunt altele, dimpotrivă, care le împrăștie. Asta e una din marile linii de deosebiri ale dragostei. Formele ei felurite ar putea fi clasate înainte de toate după puterea de unificare ori de dislocare. În general, femeile pot fi rânduite în prima categorie, bărbații în a doua.

*

Vremurile lipsite, ca astăzi, de orice romantism sunt doar perioade de trecere între o veche și o nouă formă de romantism. Fiecare epocă are o formă deosebită, pe care cea

care urmează o leapădă. Acum, sub seceta aparentă a sufletelor, romantismul viitor este pe cale să urce pe cărări tainice. Nimic nu ne dovedește că el nu va fi tot atât de puternic și idealist ca pe vremea lui Romeo și Julietta!

*

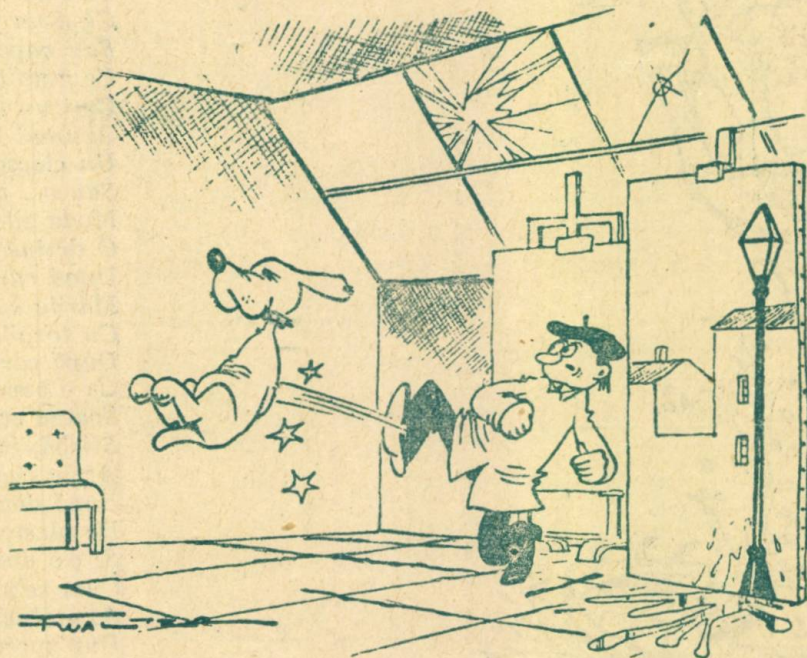
Există atâtea falsificări ale dragostei, încât atunci când nimerești adevărata dragoste, sinceră, o iei de multe ori drept una falsă!

*

Sărăcia este groapa dragostei.

ARIANA

UN TABLOU REALIST

Căinele. — Ce sunt eu de vină dacă talentatul meu stăpân a pictat felinarul cu atât realism!

Doina motorizării...

Fodie verde matostat,
Astăzi vremea s'a schimbat
Numai e ca altădat' !
Omul s'a modernizat,
Știința a progresat,
Lucruri noi s'au inventat,
Totul merege-automat ;
F' ceva de speriat !
Unde vedeai altădat'
Aparat de... coafat,
De cârpit și remaiat,
De spălat și de uscat,
De stropit și apretat,
Fier la priză de călcat,
Ascensor, fotoliu-pat,
Sau mașini de calculat,
De'mpărțit, de adunat,
De'amulțit, de reportat,
De scăzut, de copiat,
Reprodus și... ambalat,
De gătit fripturi, pilaf,
Aparat să'nlături praf,
Ceas electric, răcitor,
Trenuri automotor,
Și-alte născociri bizare
Care pentru fiecare
Fie mic sau fie mare,
Este-un semn de întrebare
Succedat de-o exclamare !

Și iar verde matostat,
Cred că toți ați constatat —
Lucru-i cert și-adevărat :
Lumea s'a... motorizat !
Azi mai mult ca altădat'
Și copiii dela sat
Știu ce e un car blindat.
Un picaj, un cuirasat,
Ce-i un Stuka reperat,
Ce e un pârâu... minat —
Sau vaporul scufundat,
Ce e un crucișetor,
Ce-i un tanc, un reflector,
Avionul bimotor,
Un clacson, radiator,
Sau o... pană la motor.
Moda zilei pe pământ
O deține 'ntr'un cuvânt,
După cum vedeți în fine
Mările cu submarine,
Cu torpile și cu mine,
După care apoi vine —
Ca o bombă neașteptată —
Soacra cea ...motorizată !
Știrbă, intrigantă, rea,
Arma cea mai bună-i ea !
Bună doar de cicălit,
De blesteme, bombănit,
Și c'o doză de tupeu
Cum se'ntâmplă foarte greu
Să'ntâlnești la cineva.
Dup'aprecierea mea,
Dacă soacrele-ar lupta
Contra unui inamic,
Fie el cât de voinic,
Eu le cred c'ar fi în stare —
Și-ași putea să fac prinsoare —
Că'ntr'un ceas... închee pace.
Așa sunt de eficace !

GEORGE PETRACHE

Cocktail

INVITAȚIA LA MASA

Lui Aurelien Scholl îi plăcea deseori să povestească prietenilor următoarea istorioară absolut autentică :

„Alexandru Dumas, celebrul creator al „Miserabililor“, legase într-o zi cunoștință cu un anume domn Bernard, rentier și proprietar care locuia într'un cartier mărginaș al Parisului. Câteva zile după legarea prieteniei, Aleandru Dumaxs primi o scrisoare :

„Scumpe prietene,

„Ți-am făgăduit c'o să te poftesc într'o zi la masă. Acum am hotărât ziua. Te aștept mâine la prânz, la ora unu.

BERNARD

Faubourg Saint Denis“

— Faubourg Saint Denis! zise Dumas, dar ce număr oare? Văd c'a uitat să pună în scrisoare numărul casei! Și vai, ulița asta e tare întinsă!

După cum era și de așteptat, Dumas nu s'a dus. Două zile după aceea, se pomeni cu o altă epistolă.

Dragă domnule Dumas,

Te-am așteptat dela ora unu până la cinci după amiază împreună cu nevasta, și n'ai venit! Nu este frumos așa ceva din partea d-tale. Vreau să cred că astăzi nu ne va fi așteptarea zadarnică. Vino tot la amiază. Am gătit niște bucate strașnice.

BERNARD“

Acum nu mai era în scrisoare nici indicația străzii Foubourg Saint Denis. Se mutase oare de acolo? Unde să-l caute? Unde să-l găsească?

A doua zi, ultima epistolă dela Bernard :

Domnule !

„Ți-ai bătut joc în chip odios de mine și nevasta mea! Patru ore te-am așteptat cu bucatele pe masină. Nu ești decât un cabotin și un animal cornut !

BERNARD

Faubourg Saint Denis, No. 344, et. III, ap. 5, ușa din stânga!“

Abea atunci și-a dat seama Dumas că fusese victima unui farsor. A jurat să nu mai lege prietenie cu oameni necunoscuți.

PE STRADA

O vaporosă și ispititoare artistă de revistă, dela Tănase, nu prea are obiceiul să-și plătească regulat medicul de casă.

Din pricina asta, discipolul lui Esculap, d. I. S..., îi cam poartă sâmbetele. Eri după prânz, în vreme ce cobora pe strada Șelari, vedeta s'a întâlnit cu medicul ei. Deoarece era puținel răcită, se gândi că n'ar fi rău să facă rost de o consultație gratuită.

Cu cel mai dulce glas cu putință, ciripi :

— Ascultă, doctore dragă, ce faci matale atunci când ești răcit?

Medicul, un pișicher și trei sferuri, dându-și seama imediat ce vrea artista, a replicat :

— Tușesc, frumoasă doamnă!...

PUNERE LA PUNCT

— Aneto, să-ți fie rușine obrazului! Am auzit c'ai pozat goală în fața unui pictor.

— O ! nu te necăji, căci n'a fost singur; mai erau acolo încă patru prieteni !

Ce se aude în primăvară

LA ȘOSEA

— Cât am să-ți dau birjar?
— O sută de lei, conașule!
— Cum! o cursă de o jumătate de oră o sută de lei!
— Nu-i mult, conașule. A venit primăvara.

VICTIMELE PRIMAVEREI

— Bietul Ionescu s'a curățat și el.
— Ce vrei, dragă, în primăvară...

ROCHIE DE PRIMAVARA

Soția. — Jeanie, am nevoie de cinci mii de lei.

Soțul. — Ce să faci cu ei ?

Soția. — Vreau să-mi cumpăr o rochie.

Soțul. — Parcă alaltăeri ți-ai luat una !

Soția. — Aia era dinainte de sezon. Acum îmi trebuie una de primăvară.

PRIMAVARA E DARNICA

Tatăl. — Cum! trei gemeni?

Moșa. — Da, domnule, primăvara e generoasă.

IN REDACȚIE

Redactorul. — Domnule administrator, dați-mi două mii de lei.

Administratorul. — Mereu bani. La ce îți trebuie ?

Redactorul. — Vreau să-mi scot dela croitor hainele de primăvară.

IN PIAȚA

Clientul. — Cât costă ridicile astea?

Negustorul. — Patruzeci de lei.

Clientul. — De ce așa scumpe?

Negustorul. — Sunt ridichi de primăvară.

PE STRADA

Jean. — Nicule, împrumută-mi cinci sute de lei.

Nicu. — Imposibil, mon cher.

Jean. — Deci mă refuzi!

Nicu. — Crede-mă, am mare nevoie și eu. Nu vezi, a venit primăvara...

NUMAI NOAPTEA

În zori de zi, tânăra care își comercializează dragostea, este deșteptată. Din pat privește speriată spre fereastra în cadrul căreia a apărut un Amoraș cu armura-i cunoscută: arc, săgeți și tolbă.

— M'a adus primăvara! zice Cupidon. Cum, nu mă cunoști?...
— De unde vrei să te cunosc? Te văd numai noaptea!...

ITRY

Primăvara și Amorul atacă...

Taxa poștală plătită în nume conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOLANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMÂNIA)

veselia DE PAȘT:

OUĂ ROȘII

— Hai, ciocniți copii, dar cu băgare de seamă: să nu se spargă vre-un ou că mă costă o groază de parale.

LEI 5.—

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul”, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

17 APRILIE 1941

Pascală

Paște,
după nume parcă te-aș cunoaște
căci ne-am întâlnit în fiecare an
tu bogat,
eu dolofan
și ne-am urât ca 'ntotdeauna, reci-
[proc,

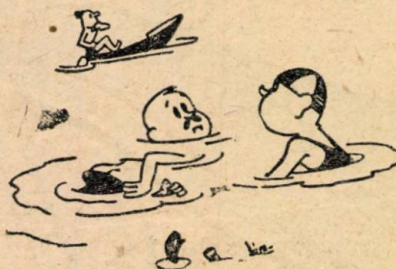
ție belșug, mie noroc.
Dar anul ăsta nici c'aveam habar
că mai există
de nu te întâlneam prin calendar...
De unde vii așa sărac?
Te-a prins cumva vreun inamic
și nu ți-a mai lăsat nimic?
Ori — pupază peste colac —
ah, perceptorii,
ți-au venit poate de hac?

Nici tu miel,
zăhăr de fel
ouă ioc,
cozonac deloc,
făina
a năpădit-o rugina
și banii, ah! banii,
ne-au frânt în moarte, anii!...

Unde-i mielul de-altădată,
cozonacul din covată?
Unde-i zahărul, făina
ouăle și vanilina,
bulionul și untura

drobul, ciorba și friptura
băutura,
unde-i damigeana, unde?
Amintirea-i mă pătrunde
dușmănoasă,
până 'n oasă.

Mielul? Știu! La măcelar!
stă jertfit în... galantar!
Dar pe cine
să hoțesc, mă nea Peline?
Mai e astăzi vreunu 'n stare
care
s'aibă bani la cingătoare?
Și decât să fur — mai bine

— Dece îți schimbi costumu de
baie înotând, dom'le Mitică?

— Păi celalt s'a udat!...

rabd ca tine!
Nu-i mai bine?
Cozonac?
N'ar fi bine ca să tac?
când eu n'am ce să îmbrac
imi mai arde
să mănânc și cozonac?
Asta-i lux, mă nea Peline
și nu-i bine, mă! Nu-i bine!...

Vanilină?
Ia vasilină
sau naftalină
sau parafină
sau... ricină, sau... stricnină
dar... lasă-te de vanilină...

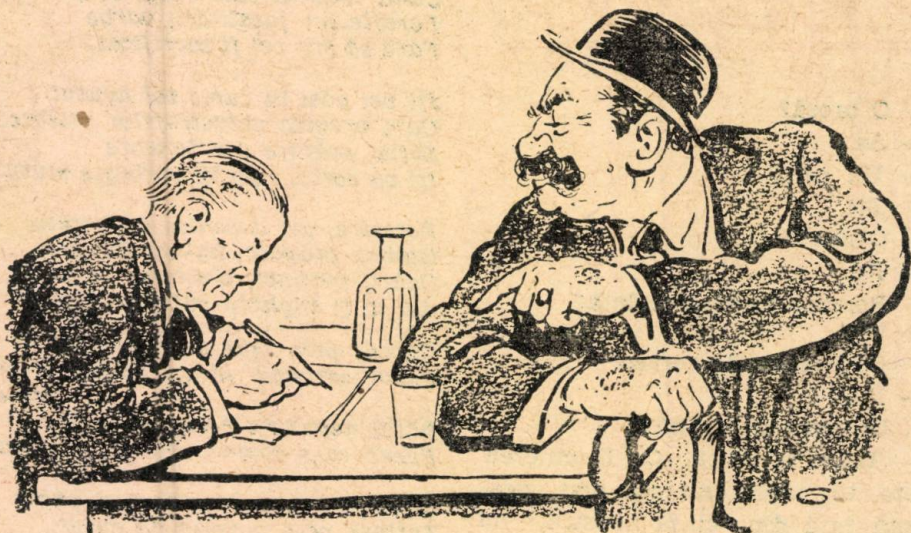
Dar asta nu-i un caz
să turbăm de necaz...
O să mâncăm ca „băieții”, praz
sau ceapă de doi lei...
Unde serie să mâncăm de Paște nu-
[mai miei?

Ouă?
Am descoperit o tactică nouă.
Deștepți suntem, lemne-s destule!
Deci, cu scule,
să ne cioplăm ouă, să le vopsim
și veseli ca altădată,
când era bunica fată,
să le ciocnim!..
Astea, bădie, dragă
n'au cum Dumnezeu să se spargă
și când fulgii de zăpadă vor începe
să se cearnă
o să le băgăm în foc, la iarnă!...

D. MALTEZI

Tre buna mea

Niță Pitpalac nu e invitat de Paști

— Dar de ce ești așa fierț acu de Paști, nea Niță? întrebai pe amicul meu, marele voiajor.

— Fierț nu, mă băiatule, mi-a răspuns, că eu nu-s găină. Sânt, pardon, cocoș, și cocoșul oricât l-ai fierbe, tot tare rămâne. Poate vrei să zici că sunt cătrănit. Asta, alaboner, sânt — și am pă ce va să zică.

— Cu precețtile?

— M'am obișnuit.

— Cu coana Sița?

— S'a obișnuit ea cu mine.

— Cu treaba care nu merge?

— Treaba, flăcăule, e făcută să meargă... până într'o zi. Ce vrei pentru ca să faci când nu mai merge? Să dai în judecată pe Dumnezeu? Și Napoleon că a fost Napoleon și într'o bună zi s'a ofansat și n'a mai mers nici el. Pricepi?

— Nene Niță, vorbești în iperboale care mă bagă în boale, dar nu aflu de ce ești supărat. Nu cumva e ceva cu pretenul d-tale Năică Itidentu?

— Musiu, după cum te prezanți, nu ești de loc mălăeț. Ai atins direct buba. Dar cum e cazul, mă nștelegi? O să-ți spui eu.

— Nea Niță, eu m'am mirat de asemenea intercalație.

— Care? Nici nu știu despre ce e vorbirea. Ascultă ici-șa: mă, a vorbit

Năică cu răposatu Poincaru? A vorbit el cu Clemenceanu și alte capete încoronate? Am făcut eu sau n'am făcut orice sacrificiu pentru țară, între care am fost în război? Nu m'am dus eu cu trenu de plăcere la Sinaia și am adus salam de Sibiu, ivantai sau coșuleț din floarea Reginei de pe munte? P'ormă n'am fost eu peste tot pământu din Paris?

Ce poți să-mi găsești contra?

Slavă Domnului, franțuzește știu: bonjur, mersi, checășoz, alivooar... mamanzel în sus, mamanzel în jos, am aranjat ca pre mână orișice dă-ravelă.

Dar nemțește cu fraila, cu ștrudelu care țășnea la Karlisbad, cu curmilh, cursalon, curorhestăr... Știam toate părțile astia ca un pașă.

Cât despre dumneaei, Sița, este și dansa destul de publică. O știe toată lumea. Face o sarmă, face o peltea de gutui, face copii, nu e d'alea de se mărită cu lămâia. Dar ce nu face Sița? Face și pe dracu în patru să mă ție ca pe mox în lanț. Barem pă franțozește, mama lui Dumnezeu! Toată ziua „el șers la chere! avec la buji an men“.

Va să zică?

— Nea Niță, eu subțin că Năică o fi fost cam-umflat după un chef și... Dar, mă rog, ce ți-a făcut?

— Ai răbdare, musiu, că p'ormă te spurc. N'a fost el căruia i-am bătut, din turnu Ifel din Paris, telegrama fără fir și verbală? Nu i-am spus eu lui d'acolo să vorbească și cu Mățăloaili ca să crape de necaz țepesele pă cum că mă țiiu de curea cu preșidenții? N'am bătut noi baterii o viață întreagă de am dat cu căciula în câini, și am consumată ră pastramă, mici, tobă și alte chestii? Când am trecut „fără nici o condiție“ Dunărea înnot la Rusciuk ca să vorbesc cu pretenul meu Bai-Ganciu, n'a stat Năică pă mal și s'a uitat la mine ca proasta în târg?

— Nea Niță, eu zic că ai dreptate, dar nu știu despre ce este vorbirea.

— Bă, am o durere mare, capu mi-e morișcă, sunt o uidumă. Mă seacă până în testine, în creeru mic și'n creeru mare, din dovleac până'n călcăe. Mă, am mare supărare, o să zac de lingoare, ca mâine mă vedeți la ăl Nou.

— Nea Niță, să am iertăciune, dar, iată, nu mai am de loc răbdare. Mă rog, spune-mi de ce atâta fizie coral-gică pă dumneata? Parcă n'ai avea cine știe ce hemoglobinurie protozoară ori o manifestare de cisticercoză ovină. Te vād destul de cavalier gândac. Ce a fost cu pretenul d-tale?

— N'am musiu, ce subții matala, dar io-te, ca să termenăm condratu. Năică, fratele meu, omu meu, suflegheru meu, m'a părăsit cum s'ar zice în bragagerie... Sunt pentru el ca o marfă dela foc.

— Adicătelea?

— Năică nu m'a invitat de Paști la dansu. A zis că nu se știe dacă o să aibă carne și pentru mine.

— Auziți grozăvie! mă mira eu. Cum să n'aibă duminealui carne. Este el numai schilet din oase?!

Nea Niță, care până aci fusese curat otravă, se uită la mine și zâmbi.

— Ascultă băiatule, gluma ca gluma, dar oare, dacă nu avea carne, credea Năică pă cum că o să ne mâncăm între noi? Suntem calibali? Pe Năică nu mai vreau să-l vād în eternitate.

Și încheid:

— Las-o'n benefici. Și mai du-te sănătos cu dracu. Mergi cum poți și ia dela toți!

Apoi se scutură ca prins de Necuratu și scuipă la cele patru puncte cardinale.

Niță pitpalac

p. conf. COSTACHE GLUMICI

OUUL de Paști

INAINTE DE PAȘTI

Săptămâna patimilor

La fel ca aproape în toți ani, Paștile venise cu soare, verdeață, flori, voie bună, cozonaci, ouă roșii, miel, spanac și pentru femei cu: rochii noi, pălării, ciorapi, pantofi, combinezoane, jartiere, soutiene și pozele pline cu ruj, pudră și... bani.

Cișmigiul, care era plin de flori, guvernante, copii și soldați, părea un adevărat stup de albine, atâta zumzet era în el. Ciripitul păsărelor se împărțea cu hohoteli de râs ale guvernanelor care flirtau și-și plimbau dorurile și plozii pe aleele pline de praf și de gură-cască. Pe lacul mare cât foaia de cort a unui circ, numeroase bărci lunecau lin, ducând în ele dorurile a câte două inimi tinere, care se simțeau mai fericite decât în sânul lui Avram.

Lângă „movila păsărilor“, s'au întâlnit două dudui, una oacheșă cum e fundul de ceaun, cealaltă roșcovană și trupeșă ca Mae West.

Incep să ciripească:

— Aneto dragă, află c'am primit de Paști un ou, dela o cunoștință a mea. Poți tu să ghicești ce-am găsit în el?

— Sigur. Nu este greu de fel.

— Ei, spune ce-am găsit.

— O brătară?

— Nu.

— O broșă?

— Aș.

— Un inel?

— Tt.

— O mie de lei?

— Nu.

— Bomboane de ciocolată?

— Nu.

— O pereche de cercei?

— Nu.

— Un ceas de mână?

— Tot n'ai ghicit. Ce Dumnezeu, Aneto, tu, care erai cea mai deșteaptă fată din clasa noastră, nu ești în stare să ghicești un lucru atât de simplu și ușor.

— Stai, Getto, să mă mai gândesc.

— Aștept.

Trec cinci minute, zece, cincisprezece, douăzeci și Aneta tot nu isbutește să ghicească ce anume putuse găsi în ou buna ei prietenă.

— Fiindcă văd că prea te căznești mult, o să-ți spun eu ce-a fost în ou.

— Haide, Getto, spune-mi, că stau ca pe cărbuni aprinși.

— Prostuțo! În ou am găsit miezul lui!

— Dece nu mi-ai spus că nu era vorba despre un ou de ciocolată?

— Fiindcă nu m'ai întrebat!

Când dela slujbă vii infometat,
Când liniștea căminului te soarbe,
Ferește-te: fatalității oarbe
Fără să știi vei fi sacrificat.

Iți vei găsi în curte tot avutul
Ca'n vremea catastrofelor celebre.
Soția, arătare din tenebre
Iți va vorbi, cum iți vorbește mutul.

Ferestre, uși deschise de perete,
Oglinzi crăpate, haine răvășite,
Ocări, porunci, blesteme răgușite,
Au să-ți înghețe sufletul, băte!

Curent prin ușile de vânt umfate
Picior scrântit, lămpi sparte și verzi stele.

Bătăi nebune'n perne și saltele;
Păzea ca-s gospodinele pe scuturate!

Și masa: rece. Murături și pâine
Intinse pe-o mașină de cusut...
O nevralgie care a nceput...
Și trist, schelălăitul unui câine...

Te fac să te întrebi: trecură zbiriți?
Sau e obșnuitul scuturat?

— Amice, pleacă-ți capul resemnat:
E marea săptămână-a patimilor.

LA PAȘTI

Mielul pascal

Mă uit la tine, mielule pascal:
Ai fost păpușă albă inocentă
Când te'mbrăcea blănița abundentă
Și-aveai la gât o panglică bleu-pal.

Dar se-abătu o mână violentă
Și ți-a roșit panglica un pumnal;
O svăcnitură, un suspin, un ral...
Și-ai devenit friptură succulentă.

Te-am prețuit apoi, de câteori?
Cu drob, spanac, friptură, borș, stufat.
M'ai încântat și supra încântat
Primește dar, acum, felicitări!

Dar trista grămăjoară de arșice
Costițe, dinți, vertebre adunate,
Imi amintesc a lumii strâmbătate
Și barbarie... orișice s'ar zice.

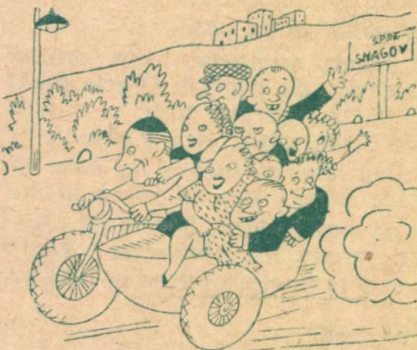
Și d'ăia plâng pe oasele-ți albite,
Și d'ăia beau pahar după pahar,
Azi când natura reinvie iar,
De ce n'ai invia și tu, jertfite?

Să sburzi din nou, s'alergi prin curte
iară.

Să behăi, să fii vesel, să trăiești!
O, mielule, tu nici nu te gândești
C'ai rezolva problema alimentară!

PARAMON

MIJLOACE PROPRII

— Vă duceți, de Paști, la Snagov cu autobuzul?

— Da de unde, avem mașina noastră.

FURTUNA

de MARC TWAIN

Mă deșteptai auzind un gemăt înăbușit care venea nu știu de unde: „Mortimer! Mortimer!” Intinsei o mână în întuneric și zisei.

— Evangelino, tu mă chemi? Ce e? unde ești?

— Sunt închisă în dulapul de ghetete... Nu înțeleg cum poți dormi în mijlocul unei astfel de furtuni. Ar trebui să-ți fie rușine.

— Cum să-mi fie rușine dacă dorm?

— Te faci că nu mă înțelegi, Mortimer.

Auzii un plâns înăbușit.

— Dar, ce ai, scumpo?

— Ai pretenție să mai stai în pat?

— Vezi bine.

— Dă-te jos numaidecât; speram că o să ai grijă de viața ta, dacă nu pentru tine, cel puțin pentru mine și copiii noștri... Știi bine că nu există un loc mai primejdios decât patul pe timp de furtună... E scris în toate cărțile. Dar tu ești în stare să stai în pat, numai pentru plăcerea de a discuta.

— Dar nu mai sunt în pat, ce Dumnezeu!

În momentul acesta o lumină subită, un mic urlet de spaimă scos de doamna Mac William și un tunet formidabil.

— Da, da, fă pe grozavul! Nu înțeleg cum poți avea atâta curaj când știi că pe casă nu e nici cel puțin un paratrăsnet și că soția și copiii tăi sunt în voia soartei... Ce faci?... Aprinzi un chibrit?... Dar bine ai înnebunit cu totul?

— Dar, la naiba, e întuneric și vreau...

— Stinge, stinge imediat. Vrei să ne sacrifici pe toți? Nu știi că nimic nu atrage mai sigur trăsnetul decât lumina?

(Fss! Crac!... bum!... bum!)

— Ah! ai auzit? Vezi ce faci?

— Ai dreptate, un chibrit poate atrage trăsnetul. Se prea poate. Dar în orice caz nu poate să-l provoace. Ași paria chiar.

— Oh! Mortimer, aibi cel puțin atâta pudoare... În clipa în care ne aflăm în fața morții, într'un moment atât de solemn, îndrăznești să vorbești astfel?

Ți-ai spus rugăciunea, Mortimer?

— Tocmai voiam când...

(Fss... Bum... Bum...)

— Ah suntem pierduți... Nu mai e

nici o scăpare.

— Când m'am culcat nu era nici un nor pe cer... Cum era să-mi închipui tot potopul ăsta?

(Bum... bum... Paf!)

— Ah, Mortimer, dragă, sunt sigură că a căzut undeva pe aproape... Mortimer, nu mai apucăm dimineața. Când vom fi morți o să-ți aduci aminte de vorbele tale sacrilegi și o să-ți pară rău... Mortimer!

— Ce e?

— Ți-aud vocea: vine din... Nu cumva ești în fața gurei căminului?

— Da, comit această crimă...

— Pleacă de acolo numai decât. Ai de gând să ne ucizi pe toți? Nu știi că un coș e cel mai bun conducător al trăsnetului?

— Bine. Stau lângă fereastră.

— Te rog, Mortimer! Ești nebun? Pleacă de acolo. Un copil în fașe știe cât e de primejdios să stai lângă o fereastră în timpul furtunei. Mortimer!... ce se mișcă colo?

— Sunt eu... încerc să-mi pun pantalonii.

— Ei... te-ai întrecut!... Cum e cu puțință să te gândești la îmbrăcat pe un asemenea timp?... Nu știi că toți învățații sunt de acord asupra atracției exercitate de lână asupra trăsnetului?

O tăcere.

— Ah! nu cânta.

— Dar ce rău fac?

— De sute de ori ți-am spus că cântecul produce vibrații în atmosferă și că aceste vibrații deplasea-

(Continuare în pag. 6).

— Bietul om, nici nu mă vede...

FURTUNA

(Continuare din pag. 5).

ză curentul electric. De ce ai deschis ușa?

— Doamne sfinte, dar ce inconvenient e?...

— Inconvenientul e moartea, asta e! A provoca un curent de aer înseamnă să inviți trăsnetul. Inchide numai decât. Ce nenorocire să fii închisă cu un nebun pe asemenea vreme. Ce faci?

— Nimic. Deschid robinetul de la apă, mă înăbuș aici. Vreau să mă răcoresc puțin.

— Ți-ai pierdut capul cu totul? Din cincizeci de trăsnete, patruzeci cad în apă. Inchide robinetul... Vai!! Nimic nu ne mai poate salva... Ce s'a întâmplat Mortimer?

— Ce naiba! a căzut un tablou!

— Va să zică stai lângă perete. Se poate o asemenea imprudență! Nu e conducător mai bun de electricitate de cât peretele! Pleacă de acolo! Iar ai de gând să spui vreo vorbă sacrilegă... A! ești un călău al propriei tale familii. Vino aici, ca să nu mai faci iar vreo imprudență.

Incercai să intru în cabinetul acela atât de strâmt încât n'aveam loc amândoi și mai cu seamă cu ușa închisă mă înăbușeam. Incercai totuși să respir. Dar fui nevoit să ies. Soția mea mă chemă înapoi.

— Mortimer, trebuie să facem ceva ca să scăpăm. Dă-mi cartea aceea germană care e pe cămin și o lumânare. Nu... n'o aprinde. Dă-mi un chibrit. Sunt niște instrucțiuni în cartea asta.

Reușii să iau cartea, răsturnând un vas și alte câteva obiecte fragile; doamna se închise în cabinet cu cartea și cu lumânarea.

Fu un moment de liniște. Deodată mă chemă:

— Mortimer, cine e?

— Pisica.

— Pisica! Suntem piederuți... Ia-o și închide-o în baie... Pisicile sunt încărcate cu electricitate... Ah... o să-mi albească părul după ce o trece noaptea asta spăimântătoare!

O auzii iarăși plângând în întuneric. Altfel n'ași fi mișcat nici o mână, nici un picior în bezna aceea pentru o astfel de întreprindere. Totuși o dusei până la capăt lovindu-mă de scaune și de tot soiul de obstacole, toate dure și colțuroase; însfârșit, pusei mâna pe pisică pe care o dibuii sub o comodă, după ce făcui pagube de patru sute de dolari fără a mai vorbi de vânătaile și cuiele mele personale. Atunci auzii glasul soției mele:

— Cartea spune că e bine să stai în picioare pe un scaun în mijlocul

camerii. Picioarele scaunului trebuie izolate prin niște corpuri rău conducătoare de electricitate.

Mă apukai să caut niște pahare; și după ce spărsei aproape toată sticlăria din bufet, găsii patru cu care izolai picioarele scaunului, apoi așteptai instrucțiunile.

— Mortimer! Ascultă ce spune textul german: „In timpul unei furtuni a sta în apropierea obiectelor de metal, ceasornice, inele, chei... nu trebuie să stea cineva într'un loc unde se găsesc multe metale, mai ales dacă sunt unite la un loc...”

Ce Dumnezeu... dar nu e clar de loc!

— E drept că tu nu înțelegi prea bine germana, dar cred că trebuie îndreptat așa: să pui pe tine metale într'o cameră în care nu se găsesc metale...

— Da, da... chiar așa e... sare în ochi... e chiar principiul paratrăsnetului... Înțelegi? Puneți pe cap casca ta de pompier, Mortimer!

Nu e nimic mai greoi și mai incomod decât o cască de pompier pe cap, într'o noapte înăbușitoare și într'o cameră închisă. Era așa de cald încât costumul meu de noapte îmi părea nespus de greu.

— Mortimer, cred că ar fi bine să-ți protejezi și partea centrală a corpului. Pune-ți centura și sabia de gard național.

Mă executai.

— Acum trebuie să-ți aperi și picioarele. Puneți pintenii.

Imi pusei pintenii în tăcere și făcui toate eforturile ca să rămân calm.

— Mortimer, ascultă acum urmare... „E foarte periculos... nu trebuie... să nu suni clopotele în timpul furtunei... curentul de aer... înălțimea clopotniței... pot atrage trăsnetul”. Mortimer, ai înțeles ceva?

— Mi se pare că asta e sensul: înălțimea clopotniței și absența unui curent de aer fac să fie foarte primejdios să nu suni clopotul în timpul furtunii...

— Nu mai sta, Mortimer. Du-te și adu clopotul cel mare de masă, trebuie să fie în sală. Du-te repede. Suntem salvați.

Erau vreo șapte-opt minute de când urcat pe scaun sunam din blestematul acela de clopot, când obloanele dela fereastră fură deschise brusc de afară și lumina unui felinar străbătu prin geamuri în vreme ce un glas răgușit striga:

— Ce dracu s'a întâmplat?

Prin geamuri se vedeau zeci de capete și de ochi cari mă priveau

căscați. Lăsați clopotul din mână și rușinat, le spusei:

— Nu e nimic, domnilor, puțină panică pricinuită de furtună... încercam să îndepărtiez trăsnetul.

— Furtună? Trăsnete?... Dar ți-ai pierdut capul, domnule Mac Williams? E o splendidă noapte senină fără pic de nor.

Mă uitai afară și rămăsei mut de uimire.

— Nu înțeleg... zisei însfârșit. Noi am văzut cu toate astea lumina fulgerelor și am auzit tunetul.

Totți asistenții, unul după altul căzură jos, tăvălindu-se de răs, doi muriră... Unul din supraviețuitori observă:

— Păcat că n'ați deschis obloanele și nu v'ați uitat pe fereastră în spre colina de colo. Ceeace ați auzit dv. e bubuitul tunului și ceeace ați văzut sunt „focurile de artificii”. Telegraful ne-a adus vestea alegerii noului președinte al Statelor Unite...

ISTORICE

Grijă de tată

Pe când era încă prinț de Walles, regele Eduard al VII-lea al Angliei era foarte adesea oaspele Parisului. Deși evita pe cât putea orice manifestare cu caracter oficial, odată a trebuit să ia parte la o recepție dată în cinstea sa de către consiliul municipal la Hotel de Ville (Primăria Parisului). Cu acest prilej Eduard avu cu soția unuia din primarii metropolei pariziene următoarea convorbire de care adeseori, ca rege, și-a amintit râzând:

— Aveți copii, doamnă?

— Desigur. Și dumneavoastră asemenea?

— Da.

— Ce-o să fie într'o zi copiii dvs.?

— Cel mai mare, rege al Angliei; cât privește pe ceilalți, n'am găsit încă nimic potrivit...

Proverbe noi

— Mai bine o găină azi, decât un ou mâine.

— Cine umblă cu lupii, învață să fie mâncat.

— Cine se grăbește, nu ia tramvaul.

— Cine fură azi un ou, mâine nu mai fură nici atât, fiindcă nu mai găsește.

Rubrica „Despre dragoste și femei” a fost semnată în nr. trecut al „Veselliei” Ariana, în loc de Măriuca.

MEMENTO

Calendar pascal.

Pentru uzul oamenilor veseli, cu obiceiuri și năravuri populare. Aranjat pe zile și ore.

VINEREA PATIMILOR

Cam de prin Vinerea cea mare.
Când Dumnezeu murea pe cruce
Nea Niță de atunci o duce,
Că... patima e lucru mare !

SAMBATA

Iar Sâmbătă lungit a stat
In pat de-avalma cât un munte;
De nu avea cartofi la frunte,
Ai fi jurat c'a răposat.

NOAPTEA INVIERII

Și când creștinii toți așteaptă
Lumină veșnică 'n altare,
Galvanizat Nea Niță sare
Și umflă cana'n mâna dreaptă.

INVIEREA

De bucuria... „Invierii”
Intr'un elan el o deșartă
Și nici un strop măcar nu-i iartă
Sacrificându-l tot plăcerii.

PRIMA ZI DE PAȘTI

In dimineața zilei celii
Mai sfinte, jos printre ulcele
Bolborosea Nea Niță cele
Douăsprezece evanghelii.

MIHNEA VANTU

Paști 1941

— Noroc, Iancule!
— Să dea Dumnezeu, Tăsică.
— Ei, Iancule, făcuși ceva pregătiri pentru Paști?
— Sigur, Tăsică.
— De-ale gurii?
— Numai d'astea.
— Ce anume?
— O jumătate chil de miel, cinci ouă, o litră de spanac și o sută grame de pastramă de capră...
— !!!
— Ce vrei, Tăsică, s'au dus vremurile de altă dată.
— Dar vin n'ai cumpărat?
— Ce's nebun, să dau un sutar pe chil! Cișmeaua să trăiască!

— Christos a 'nviat!
— Adevărat a înviat! Dar ce ești așa întunecat la chip?
— Mi-am ipotecat casa!
— Dece?
— Ca să pot cumpăra cele trebuincioase gurei. De, creștini suntem; nu se poate Paști fără cozo-

naci, ouă roșii și miel la tavă!
— Dar cu leafa ta ce-ai făcut?
— Leafa mea?
— Da.
— Abea mi-a ajuns să-mi pingelesc o pereche de pantofi!

— Incotro, Nae?
— La tribunal!
— Ce cauți acolo?
— Sunt în divorț cu nevastă-mea!
— Te-ai ticnit! După o viețuire pașnică de aproape douăzeci de ani!
— Ce vrei, dragă, am fost silit să fac asta.

— Pricina?
— Nevasta mi-a spus, cu două zile înainte de Paști: „Năică, ori facem ouă roșii și cozonaci, ori divorțez de tine!”

— Și?
— Și am preferat să divorțez. Dacă făceam cozonaci și ouă roșii, trebuia să cheltuesc vreo 15.000 de lei, pe câtă vreme divorțul nu mă costă decât două miare! Unde mai

pul, sincer vorbind, că eram sătul până în gât de nevastă!

— Ce-ți strălucesc așa ochii, Tăchiță?
— Sunt vesel, nenisorule.
— Ai câștigat cumva la loterie?
— Da de unde.
— Ai agățat vreo damă faină?
— Aș!
— Te-a părăsit nevasta?
— Ttț.
— Spune odată, frate, ce este!
— S'a îmbolnăvit soacră-mea.
— Ce are?
— Pelagră.
— Cum s'a îmbolnăvit?
— A mâncat prea mult cozonaci!
— Pelagră din pricina cozonacului! Pe semne că glumești!
— Nu glumesc. Făina fiind scumpă foc, am fost nevoiți să facem cozonaci numai din mălai, și mălaiul era stricat!

I. TRIF

Știință pentru toți

OUL

Ce este oul? Un produs Ermetic ambalat, Care străbate foarte des Țara în lung și lat.

Oval și alb, dar scump la preț, Ne dă jumări sau pui, De-aceea: greu să poți conta Pe conținutul lui.

Ca formă: bun a-l cumpăra Adesea fără bani; Deci o ispită, furnizor De... viitori golani.

Se recomandă tuturor. Un lucru însă-i cert: A nu se lua în buzunar Și mai ales nefiert.

Am spus că-i alb, însă de Paști Apare colorat; Cu toată frumusețea lui Tot e sacrificat.

Deci oul e un fabricat În serie, micuț Ce azi ca preț a întrecut Chiar și pe cel de struț!

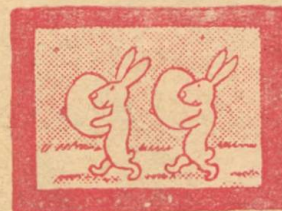
C. IORGULESCU

CAMUFLAJUL

IN NOAPTEA INVIERII

— Atenție, Aneto, uite-i pe Ionești. Să ne facem că nu-i vedem!

- Tata are un automobil !
- Mama mea are un kilogram de unt !

P A Ș T I I

A venit Paștii! Să fie bineveniti! O sărbătoare e totdeauna un prilej de bucurie. Obligatorie sau spontană, bucuria rămâne.

Azi e zi de bucurie. Uite, afară e cerul senin și albastru, soarele încălzește blând și din pământul reavăn tășnește (au relenti) iarba. Râmele, grase de seva pământului etc. etc. (vă garantez că așa va fi, deși scriu cu zece zile mai înainte și deși știu că e război în lume).

Este exclus timpul urit din mai multe motive: 1) Mielul cu sare de uraniu trebuie să fie cu deosebire apreciat la iarbă verde și 2) așa-i stă bine Paștelui de când este el Paști.

Dacă la Crăciun lumea păzește casa și se îmbată de parfumul sarmalelor încălzite citind poeziile ocazionale ale lui Victor Crăcănel, de Paști omul umblă. E o plăcere să privești lumea care umple străzile (ziua, fiindcă noaptea e oarecum întuneric).

Iată de pildă pe tânărul elegant care și-a inaugurat cu acest prilej costumul impecabil de primăvară. Se plimbă cu pași rari și mășurați ca

să nu strice dunga pantalonului. Ia o poziție demnă ca să nu se inghebozeze haina la guler.

Nu-i ajung oglinzile și vitrinele presărate pe „cale” și se mai oglindește și 'n ochii trecătoarelor...

Salută amabil pe amicul Icsescu, se uită cu dușmănie la comisarul-sef în frumoasa-i uniformă galonată.

Printre ei se strecoară și băiatul de prăvălie cu haine noi, largi și țepene... Umblă și el mândru. Nu poate altfel că îl strâng ghețele noi. În matchul dintre tovalul bocancului și al piciorului, primul se menține într-o superioritate la puncte (de bătăături), care lasă totuși să se întrevadă că victoria finală va fi tot a ultimului. Merge la cinematograf cu băiatul dela fructărie care are cămașă scoasă pe dinafară, și pălărie nouă ceva cam prea mică și pe vârful capului; dar vina nu e a lui ci a negustorului neasortat complet. Își bate pantalonul cu bastonașul de trestie împletită și cu garnitură de lână tricoloră...

Servitoarele strânse în talie și cu piepți revărsați peste prevederile

croelii, se țin la braț câte șase, blocând drumul spre indignarea taților de familie obligați să schimbe formația frontului familiar în monom pentru a nu da piept cu pieptoasele subrete eșite la plimbare...

Strada de Paști e un spectacol foarte amuzant de cinematograf sonor, și când e cald, chiar mirositor...

Pentru Paști magazinele se aprovizionează din vreme cu găini speciale care ouă vestitele ouă de ciocolată. Unele dintre aceste produse ating proporții care ne fac să ne gândim cu groază la dimensiunile găinilor care le-au ouat și le-au clocit. Fiindcă, ați observat cred, acest lucru curios: nici un ou de ciocolată nu e proaspăt. Toate sunt clocite și când le spargi, găsești înăuntru tot ce nu gândești. Bunăoară sunt ouă care se plătesc destul de scump (500 lei, să zicem) și pe care, deschizându-le, ai surpriza cea mai calificată: câteva cofeturi și un peștișor de ciocolată, de calitatea săpunului. Bine înțeles supărare nu există: găina e de vină și... surpriza.

Sfintele femei

Atât de înțelepțește sunt istorisite toate întâmplările Noului Testament încât nimic nu este pus acolo fără rost și fără ca să dea puternice învățături din cel mai neînsemnat lucru.

Iată de pildă, după ce Mântuitorul a fost răstignit și trupul lui a fost pus în mormânt, când a înviat știți cui s'a arătat întâi?

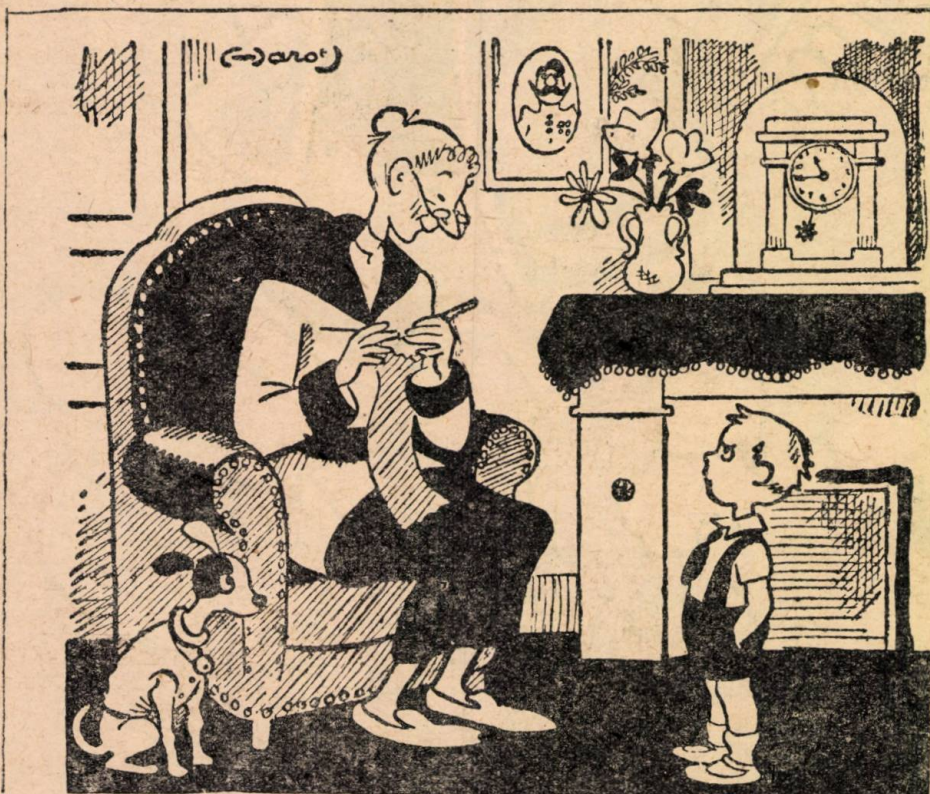
Să citim din Evanghelistul Matei, 28:

„Ele (femeile) au plecat repede de la mormânt cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui”.

„Dar iată că le-a întâmpinat Isus și le-a zis: „Bucurați-vă!”. Ele s'au apropiat să-i cuprindă picioarele și i s'au închinat”.

„Atunci Isus le-a zis: „Nu vă temeți; duceți-vă și spuneți fraților Mei să meargă în Galilea; acolo mă vor vedea”.

Vasăzică, în dumnezeiasca lui înțelepciune, Isus s'a arătat mai întâi femeilor. Știa că aflând ele Invierea, se va duce veste mai repede și mai întins decât prin orice alt mijloc. Fiindcă Mântuitorul avea cunoștință că Sfintele Femei, tot femei sunt!

UN DAR PRETENTIOS

— Ce să-ți dăruiesc de Paști, Nicușor?
— Două iubite, așa cum are tatăl!

Cu picioarele in apă rece

Cultura este contragreutatea necesară libertății.

*
„Iubește toți oamenii și te vor iubi; servește-i și ei te vor servi”, așa glăsuște un foarte vechiu proverb. Mersi! N'am de fel poftă să iubesc cioclii și ei să mă servească!

*
Nu trebuie să socotim fericirea ca un drept, ci ca o datorie. Dacă n'am căpătat-o, înseamnă că încă n'a venit vremea s'o merităm.

*
Mănâncă, dormi, bea cu nevasta ta, dar nu vorbi cu ea despre afaceri!

*
S'a spus mereu că femeile nu's în stare să țină nimic secret. Dar vârsta lor?

*
Cei care se bucură de rău sunt mai vinovați decât cei care-l infăptuiesc.

*
Acela care este sortit să se înecă, nu se spânzură niciodată.

*
Dacă atâtea femei calcă strâmb, de vină nu's decât tocurele lor scâlciate!

*
Femeile se tem de tăcerea bărbaților, bărbații se tem de vorbăria femeilor!

*
De aceea sunt femeile ușoare fiindcă poartă vestimente ușoare!

*
Nu te 'ncrede niciodată în liniștea mării, în puterile calului tău și în vorba femeii.

*
Baza dragostei este înțelegerea.

*
Regretele nu folosesc la nimic.

*
Din toate pasiunile, furia e mai mult apanagiul femeilor.

*
Nu există fericire fără curaj, nici virtute fără luptă.

*
Acela care isbutește să imblânzească o femeie, merită mai mult onoruri decât un erou de pe câmpul de luptă!

*
Cusurul comun al femeilor este să nu fie niciodată mulțumite de soarta lor.

*
Toaleta nu este o treabă indiferentă; ea face din femeie un obiect de artă vie, cu condiția ca femeia să fie podoaba podoabelor!

Petrecere pascală

Acum un an, cu două săptămâni înainte de sărbători, ne-am hotărât să petrecem a doua zi de Paști la iarbă verde, pe malurile lacului Herăstrău, cam pe unde a fost pe vremuri grădina Bordei.

Am pornit dis de dimineață, pe răcoare, cum este mai bine. Aveam brațele încărcate cu tot felul de bunătăți. Nu eram singuri. Cu noi era și Nae cu legitima. Mașina 22 ne-a dus până lângă stăvilă. Am coborât și am găsit repede un loc minunat, într-o poiană, la umbra unor pomi. La câțiva pași de noi se găsea o cârciumă de unde răzbăteau chiote, țopăituri și acordurile unui țambal. Când am dat să-mi aprind țigara, am băgat de seamă că n'am la mine nici un băț de chibrit. Nae nu fumează, așa că nici el n'avea. „Haide să căutăm niște chibrituri la cârciumă”, zic eu lui Nae, făcându-i cu ochiul.

*
Am găsit chibrituri, dar am găsit la cârciumă și o fată nostimă, plină de vino'ncoace, care a început să ne facă ochi dulci la amândoi. Strașnică fată, dom'le!

*
Temându-ne de ispită și neveste, ne-am întors la legitimele noastre. După ce ne-am îndopat zdravăn, Nae s'a depărtat pretextând că nu prea se simte bine și trebuie să facă ceva mișcări.

Mi se pare că șmecherul se cărase

la drăcoasa de fată dela cârciumă. Nevasta lui nu bănuia nimic. Nici odată nu m'am uitat mai bine la legitima lui. Știi că-i bine femeia, ne-nșorule! S'a întins pe iarbă, să se odihnească, în vreme ce nevasta mea pornise singură să culeagă flori, hăt departe.

Și boul de Nae care alergia după fusta unei fete oarecare! Obosit, am adormit și eu.

*
Nae s'a întors, nevasta mea de asemenea, cu brațul plin de flori și îmbujorată la chip cum n'o mai văzusem de mult.

— Unde ai găsit florile astea, madam Potcovescu?

— Colea pe câmp, după dâmbul acela.

— Vrei să mergem să culegem amândoi?

— Da.

Nae a plecat cu nevasta mea să culeagă flori. Am rămas numai eu Aneta.

Ne-am înțeles să ne întâlnim în fiece Joi. O femeie delicioasă!

*
După două săptămâni, în vreme ce-mi căutam papucii de casă pe sub pat, am nimerit peste o cravată care nu este a mea. Cum a ajuns sub pat?

Totuș, parcă aş cunoaște-o! O! stai... Da, e cravata pe care o avea Nae la gât a doua zi de Paști, când am fost la iarbă verde!

Pușlamaua!

O SCUZA DE NECREZUT

— Unde l'ai găsit pe flăcăul ăsta, Aglaio?

— In... in... în oul de ciocolată pe care l'am căpătat dela tușa Ana!

DESPRE FEMEII ȘI DRAGOSTE

Sărutul dat de o femeie unui bărbat este acotul asupra unor rate ce vor urma.

✱

Femeia minte din obișnuință, înșeală din curiozitate și bârfește din invidie. Bărbatul minte din interes, înșeală din plictiseală și bârfește din gelozie.

✱

Femeia se îmbracă adesea cu banii unui bărbat, pentru a atrage și a se face iubită de alt bărbat.

✱

Femeia nu iubește decât două lucruri în viață: frumusețea ei (dacă o are) și luxul. Frumusețea pentru că-i asigură drumul spre inima oricărui bărbat și luxul pentru că este singura armă cu care-și poate înge-nuchia rivalele.

✱

Pe femeie o interesează mai mult o toaletă nouă sau o pălărie „dernier cri”, decât dragostea unui bărbat. Pentru că dragostea este po-doaba sufletului, ea nu se vede, se simte; pe când vestmintele sunt po-doabele trupului pe cari femeia le afișează în văzul tuturor spre a fi admirată. Ori ea asta urmărește.

✱

Femeii îi place să fie elegantă pentru bărbatul iubit, pentru ca

acesta s'o iubească și mai mult, iar pentru cel ce-o finanțează ca să-i arate că banii dăruiți ei și-au găsit o întrebuințare firească.

✱

Nu dați sfaturi femeilor; riscați să le plictisiți. Dați-le bani și veți readuce surâsul și pe chipul cel mai îndurerat.

✱

Femeii să-i plătești dragostea în monetă forte: blănuri sau bijuterii, altfel riști să fii eliminat fără milă dela bursa dragostei.

✱

Dorințele femeii nu cunosc decât un singur termen de exprimare: superlativul.

✱

Două secrete sunt femeile capabile să păstreze cu sfințenie: vârsta și trecutul.

✱

Adesea femeile cele mai destrăbălate devin cele mai cinstite ființe atunci când în drumul lor mocirlos întâlnesc floarea imaculată a dragostei.

✱

Femeia își înneacă durerile în lacrimi; bărbatul în băutură.

ARIANA

Rămăsaq

Acum câțiva ani.

Mai erau două zile până la Paști. Se vedea asta din o mie și una de amănunte: Pomii, până atunci văduvi de frunze, se lăfăiau în strae noi, mielul, care se vânduse cu 30 lei kg. se făcuse 40; ouăle erau scumpe de parcă ar fi fost ouate de struți, iar spanacul — nu cel din vitrinele librăriilor! — făcea impresia că este adus din India, atât de pipărat era prețul său.

Iancu Plaivaz eși din casă, întolit în hainele făcute pentru Paști, și prinse să se plimbe pe bulevardul plin de femei, flori și praf. În fața cinematografului „Regal” se întâlni cu Gheorghe Petrăchescu. Nu se mai văzuseră de multă vreme, așa că găsiră nimerit să serbeze evenimentul asta prin câteva păhărele cu vin. Intrară la „Mircea”. Într'un târziu, grei de băutură și ușurați de bani, se decisă să pornească spre casă. Inșă prin mersul lor, cei doi prieteni dovedeau că nu țineau de fel socoteală de axioma: linia dreaptă este cel mai scurt drum dela un punct la altul. Dar de multă vreme, ei uitaseră geometria... Cu atât mai mult că n'o învățaseră niciodată! Apoi, la ora asta târzie din noapte, străzile erau pustii, așa că nu era nimeni ca să-l vadă...

— Mi se pare că suntem încă de parte de casele noastre, spuse deodată Iancu Plaivaz, care-și simțea picioarele moi ca piftia; ești sigur că n'am rătăcit drumul?

— N'avea nici o grije! răspunse Petrăchescu; eu văd limpede!

— Și eu la fel! Nu sunt orb!

— Orb nu... dar miop sută la sută!

— Exagerezi!

— De fel.

Spunând asta, Plaivaz se lovi de un pom.

Petrăchescu se porni pe răs.

— Tu m'ai împins! explică Plaivaz vexat. Cu ochelarii mei văd tot așa limpede ca tine!

— Fac rămăsaq că nu!

— Ba da!

— Ei bine, vom vedea!

— Asta vreau și eu!

Petrăchescu reluă:

— Ia spune: vezi cel puțin felinarul de colo, din fața noastră?

— Sigur.

— Zărești și placarda care e spanzurată de el?

— Evident! afirmă Iancu Plaivaz căscând ochii spre a putea deosebi ceva, căci nu vedea absolut nimic.

— Bine! urmă Petrăchescu. E vorba acum să citești ce scrie pe placardă. Fac rămăsaq pe un kil de vin că nu poți citi!

— Primesc rămăsaqul! răspunse Plaivaz. Numai dă-mi voe să mă apropiu nițel...

— Poftim!

Plaivaz se apropiă de felinar. Dar chiar fiind sub felinar tot nu putea vedea ce scrie pe placardă. Iși scoase ochelarii, îi șterse cu grije, îi puse din nou pe dâmbul nasului... Degeaba.

— Ei? rânji Petrăchescu.

— Păi... păi încă nu deosebesc destul de bine, bolborosi Plaivaz.

— Dă-te mai aproape de felinar, frățioare! Iți dau voe!

Plaivaz se apropiă și mai mult, dar tot degeaba.

— Dacă vrei, te poți cocoța chiar pe felinar, dar tot n'ai să poți citi nimic!

— E măcar scris ceva? întrebă Plaivaz bănuitor.

— Sigur!

Strângând în brațe stâlpul de fontă, Plaivaz începu să se cațere anevolos în vreme ce Petrăchescu se prăpădea de răs.

— Răbdare, prietene, răbdare! Mi se pare c'ai pierdut kg. de vin... făcu Plaivaz care mai avea doar o palmă până să ajungă la placardă. Ajuns la țintă, cu nasul sub lumină, el se ținu cu o mână de felinar în vreme ce cu cealaltă își așeza ochelarii...

Plaivaz prinse a silabisii:

Atenție!

„Vopsit proaspăt!”

După două secunde, Plaivaz se afla jos și se uita cu jale la costumul

său de Paști, vopsit de sus până jos în verde.

— Pungașule! mormăi el.

— Nu te supăra, amice, replică grav Petrăchescu. Ai câștigat rămăsaqul și nu vreau să discut procedeul pe care l-ai folosit spre a reuși. Am pierdut, voi plăti, în chip cinstit... În locul unui kg. de vin, îți voi dăru un kgr. de... benzină... Mi se pare că nici n'o să-ți ajungă ca să-ți cureți hainele, cum trebuie.

In loc de ouă roșii

MACELARULUI

Ne ții la ușă gloată, rând
Să dai apoi ce îți convine,
Ne resemnăm c'un singur gând
Că: „vremea trece, vremea vine!”

BRUTARULUI

Mai mult mălai decât făină
Găsim în pâinea veșnic rece,
(Mai e și grâu, nu doar neghină)
Dar' „vremea vine, vremea trece”.

CISMARULUI

Pretinzi cinci sute pe pingele,
Imi iei și pielea de pe mine,
Amice, uiți ce scrie'n stele
Că „vremea trece, vremea vine”?

DEPOZITULUI DE LEMNE

De-atât bănet m'ai jumulit
Și casa veșnic a fost rece,
Azi am căldură gratuit,
Căci „vremea vine, vremea trece”.

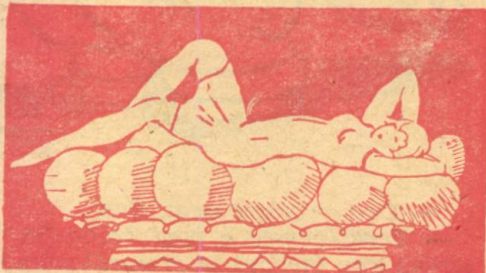
ZARZAVAGIULUI

— „Doi poli pă chilă dă spanac?
Face Nea Niță — „Mă, Merine,
Te-ating în loc de cozonac...
Bă, „vremea trece, vremea vine!”

TUTUROR

Avem și greutate de 'nvins,
Dar omul câte nu petrece,
Românul acum s'a convins
Că „vremea vine, vremea trece!”

DIN PACHE

Trase cu URECHIA

PRESCRIPTIE MEDICALA

Un biet om se îmbolnăvi de friguri. Soția lui, îngrijorată, chemă doctorul, care, după ce-l examinează cu deamănuntul, pune diagnosticul:

— Friguri. O să-i prescriu eu niște prafuri pe care neapărat să le ia. Uite, rețeta. Dar mare atențiune la doză. Aveți o terezie?

— Avem spuse femeia, dar am pierdut greutatea. Nu mai avem nici una.

— Nu-i nimic! veți putea pune în taler o monedă de zece lei și veți egala greutatea cu praful acesta, pe care i-l veți da într-o foiță de țigare.

Femeia, după plecarea doctorului, se duce, face rețeta, cântărește cantitatea cu mare grijă și i-o dă bol-

navului. A doua zi doctorul trece din nou în vizită. Pe bolnav îl găsește rău de tot...

— Ce-ați făcut, doamnă? întrebă el sever. Ați dat bolnavului praful așa cum l-am prescris eu?

— Da, domnule doctor, numai că...

— Ce anume?...

— N'am găsit nici o monedă de zece lei în toată casa. Și-atunci am luat zece monede de câte un leu... Nu face tot aceeași valoare?

COPILII

Nana, fica d-lui Martinescu, berar de pe dealul Spirei, e în clasa I primară. Intr-o zi învățătoarea o întreabă:

— Ascultă, Nana, din casa voastră

care-i animalul pe care-l iubești tu mai mult?

— E tata!!

— Vai, Nana? Se poate? Sau nu m'ai înțeles! Tatăl tău nu este animal!!...

— Ba da, domnișoară! Mama așa-i spune!!...

LA SPOVEDIT

Două cumetre s'au întâlnit la biserică, hotărâte amândouă să se spovedească.

— Eu trebuie să mă duc întâi, fiindcă sunt mai bătrână!

— Ba-i vorbă! Eu trebuie să fiu întâi, fiindcă am venit mai înainte.

— Ba eu!...

— Ba eu!...

În acest timp preotul care se afla în altar, aude discuția:

— Da' bine, femeilor, și-aici ați găsit pricină să vă certați? Se poate? Să vină mai întâi aceea care crede că are păcate multe...

Rezultatul? Nu s'au mai spovedit în ziua aceea.

CANONUL

Un flăcăiaș voia să se căsătorească. Și cum în Franța este obiceiul ca tinerii, înainte de căsătorie, să se spovedească preotului respectiv, flăcăul nostru se duse și el la preot.

Preotul, după ce îl ascultă, îi dă dovada de spovedanie, aproape distrat, fără să-i ordone nici un canon.

Când ajunse acasă, arată biletul mamei sale, spunându-i:

— Ciudat! Să nu-mi dea nici un canon!

— Mie mi se pare normal! zise mamă-sa! Nu-i deajuns că te vei căsători? Ce canon mai vrei?

COMPARAȚII

Mai ușoară decât fulgul: ceața.

Mai ușor decât ceața: vântul.

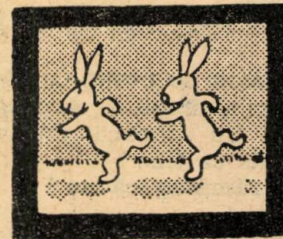
Mai ușoară decât vântul: femeia.

Mai ușor decât femeia: nimic.

— Ce-i cu burta asta, Nae?

— Nevastă-mea a copt cozonaci înainte să dospească aluatul și... pe semne c'au început să crească acum!

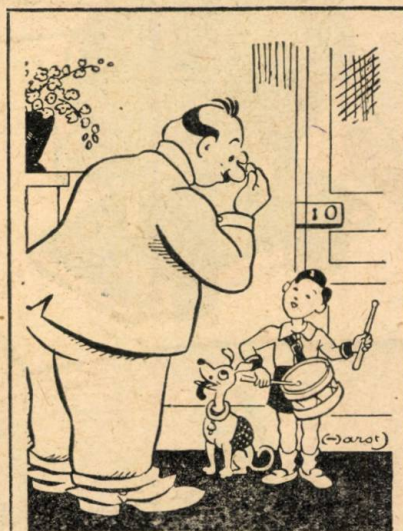
TAICA LAZĂR...

Paștii își are poezia și proza lui, peste care'n fiecare primăvară, merii și zarzării, gutuii și vișinii, își scutură petalele ușoare ca niște vise. Zumzet de albine se 'ngână cu cîrîpit de păsărele, și'n cuiburi sub streășină, capete golașe, cu ciocuri căscate în vînt, așteaptă cu nerăbdare pe mama lor o rîndunică harnică — care le-aduce găze.

Cît de plăcut este primăvara! Ce frumoasă și atrăgătoare este natura! Câtă poezie și parfum! Câte doruri, vise și amoruri, nu se'nfiripă primăvara!... Câte amintiri, îngropate în uitare de către necazurile vieții, nu redevine zilele senine, cu soare cald, primăvara?! Mie primăvara aceasta mi-a adus aminte de multe... Dar, dintre toate aducerile aminte, una mi-a rămas neștearsă...

Era într'un ajun de Florii, adică înaintea Paștilor și se umbla cu Lazărul... Trecusem printr'o... jenă financiară dintre cele mai cu lustru. Cu o sumă de bani împrumutată dela cineva, plecasem — era să zic, tot cu Lazărul — să-mi cumpăr, pentru prima dată în viața mea, o pereche de pantofi de... ocazie, dela un magazin al cărui patron, deși se numea Avrum Moisi, era cunoscut sub vechia denumire de... Taica Lazăr! Va să zică, plecasem cu bani, decis să-mi cumpăr o pereche de pantofi... purtați mai cu milă de cineva care umblase mai mult cu... tramvaiul, și care-i vînduse pe motiv că-l supărau... când sta picior peste picior! Țineam foarte mult să mă 'nnoesc de Paști cel puțin cu pantofi. Pantofii pe care-i purtam pe atunci mă lăsașeră de tot... Tocuri? Călcăm pe călcăiul dela ciorap; tălpi? neam, și fețe... ce n'a văzut Istambulul! Și ca să n'o mai lungesc, cum mergeam eu așa, visându-mă cu pantofi ca și noi, deodată prin piața Sf. Gheorghe simt că mă bate cineva peste umăr... Când întorc capul, pe cine credeți că văd?! Pe Oprică, prietenul meu din copilărie și din clasele primare, cu care furam curele noi dela stăvilarul Ciurel. Băiatul lui nea Pandele Căptușală din barieră, care avea odată trăsuri pe piață și care a murit subit la un lăsat de sec.. Ce om era! Dumnezeu să-l ierte, și să-l odihnească de acolo pe unde-o fi! Însfârșit... Cum ne-am văzut, cât p'aci să ne și pupăm, dar ne-am jennat, că treceau cucoane multe... Dintr'una în alta, ce mai fac eu, ce mai

face el, fără să ne tragă cineva de mîneacă, de bucurie că ne revăzuserăm, intrărăm într'o bodegă mai curățică, ne așezărăm la o masă mai în fund, ca să nu ne deranjeze prea mult ăia cu... foarfece, brice și lame de ras. Am cerut să ne dea câte-o sticlă mică de bere... După puțin timp, mai cerurăm câte una... mare, că alea mici nu erau mari, și... vorbă-vorbă, timpul trecea, berea se bea, foame ni se făcea, și ca să nu ne aducă rău atîta bere pe stomacul gol, după ce ne chiorărăm pe la bufet, chemărăm băiatul care ne șterse puțin masa, ne puse o hîrtie albă, veni cu două farfurii cu nu mai știu ce era în ele, ne mai aduse câteva felii de pâine. sare, muștar, niște șervetele de hîrtie și să zic așa... vreo zece scobitori! Și dacă nu mă 'nșel, încă două sticle de bere, tot mari... Le băurăm și p'astea, ne șterserăm la gură, servirăm și câteva scobitori, și apoi cerurăm să facă... plata. Când văzurăm nota că se ridică la... 688 lei fără timbre și fără... cât p'aci să ne sară muștarul! Eu, care aveam toți banii numai 500 lei, înălțai din umeri semnificativ: prietenul meu înțelegându-mi gestul, scoase portofelul pe masă și-i răsturnă conținutul... 37 lei! Enervat bătui cu pumnul în masă în semn de protest că nota este... încărcată, dar vărsai solnița cu piper... Semn rău, mi-am zis.

— Unchule, toba ta e cel mai frumos dar pe care l'am cîpătat de Paști.

— Adevărat?

— Da, mămica îmi dă în fiece zi câte douăzeci de lei ca să nu mă joc cu ea!

Deodată însă, îmi veni o idee. Mă ridicai dela masă, îmi luai pălăria din cuier, mi-o pusei în cap, și rugându-l pe Oprică să m'aștepte cu încredere că nu-l las... mască, ieșii pe ușe, furios ca un spaniol!

*

După 20 de minute, revenind, am scos 750 lei din buzunar, am chemat chelnerul, i-am achitat tot, și-am mai băut așa... la botul calului, câte-o sticlă de creștin!... La despărțire, în stația de tramvai, cu toate zecile de cucoane cari se'mbulzeau care'n cotro, Oprică tot nu s'a lăsat până nu m'a pupat...

D'aia n'am să-l uit niciodată nici pe el, nici Sămbăta lui Lazăr, și nici pe... Taica Lazăr, la care am lăsat bunătate de borsalină, pentru 250 lei!...

GEORGE PETRACHE

PASCALE

„Ne-avînd ce face, scrie d. Stan Pătitul, în manuscrisul pierdut în drum spre Aca-demie, mi-am pus într-o doară următoarele întrebări“:

CE ESTE PAȘTELE?

Cea mai frumoasă sărbătoare.
Și cîtă ordine nu lasă!
Oricum ar fi o gospodină,
Dar tot își scutură prin casă.

DE CAND DATEAZA OBICEIUL DE A CIOCNI OUA?

Hrisoavele se cam încurcă
Grupînd răspunsurile'n două.
Eu cred că ar data din ziua
Cînd s'au ciocnit primele ouă.

PENTRU CE SE CIOCnesc?

Un gest menit să dea amploare
Mărind și farmecul și vraja...
În fond ciocnirea lor ajută
Să li se poată... sparge coaja!

*

DE CE SE CIOCnesc ÎNTRE ELE?

Le-ai sparge 'n cap la musafiri
Dar parcă totuși îți e teamă.
Cum stai cu hainele în cazul
Cînd dai peste un ou cu zeamă?

*

Restul întrebărilor urmează să le piardă, poate de Paștele viitor; deci răbdare și tutun.

p. conf.
GULESCU

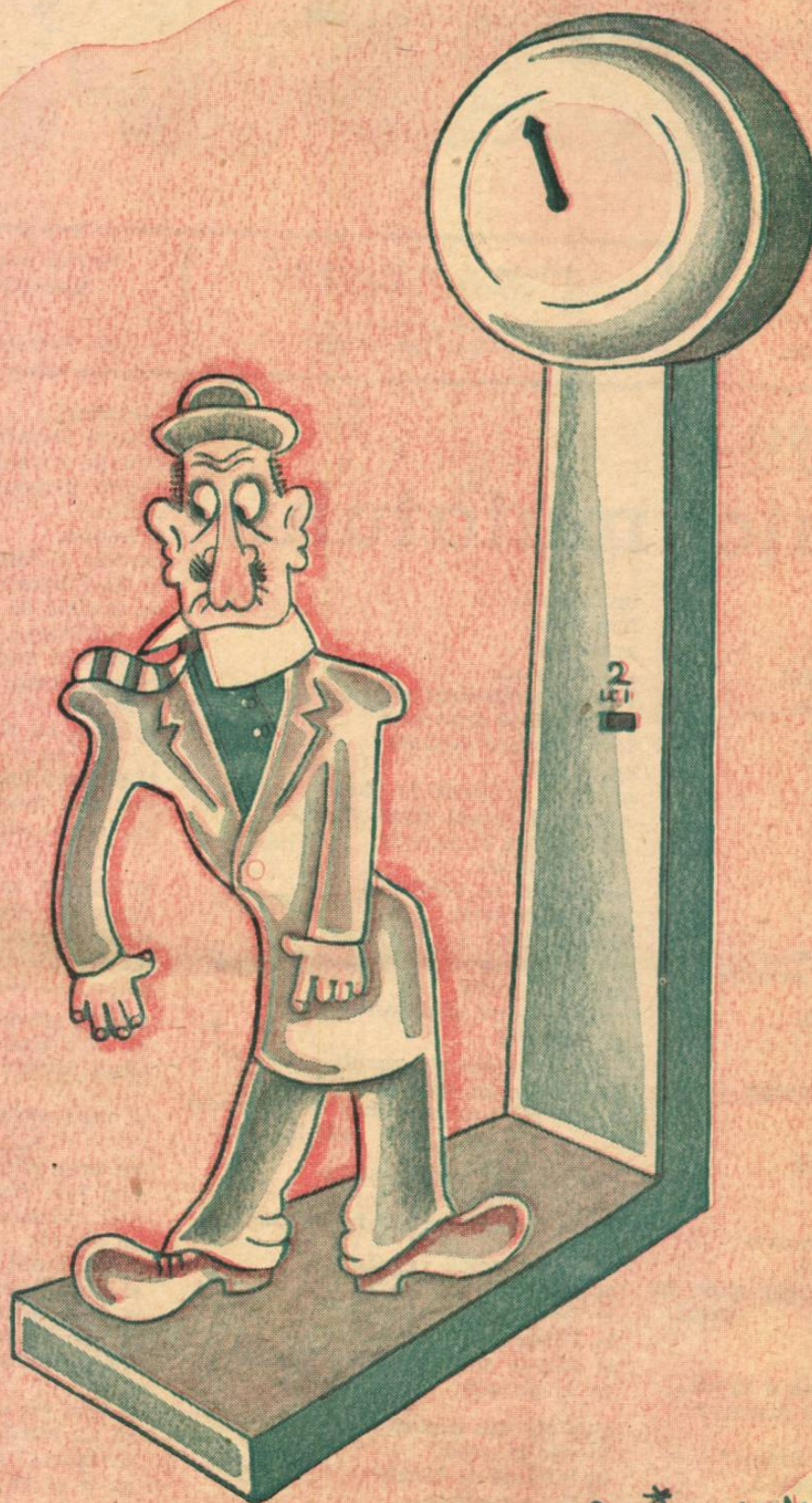

„Veselia“ vă oferă noua invenție pentru dejunuri la iarbă verde: miei de lemn, mai ieftini și mai rezistenți.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”. STRADA BEEZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMÂNIA)

VESELIA

Volnec

DE SFANTUL GHEORCHE
—... 45 de kilograme. Minus 3, piatră la ficat — 42. Carevasăzică, m'am îngrășat cu un kilogram.

Lei 5. —

ioi

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inscrișă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

24 APRILIE 1941

Romanța mutatului

A 'nceput neică mutatul
și oftatul.
Capitala
și de-a lungul și de-a latul
a 'nceput să-și mute toala.

Din Obor pân' la Giulești,
din Raion la Străulești,
din Dudești
din Ferentari,
din Militari,
dacă vrei și din Tei
lumea 'n corpore discută
că se mută.

Și sigur că povestea asta
începe 'ntotdeauna cu... nevasta !...

Ba că-i prea mare chiria
și simbria
nu-i ajunge
că acoperișu-i spart și curge
ploaia 'n casă,
că nu-i casa arătoasă
că proprietăreasa-i grasă
mânioasă
prea nervoasă
și-are-o fată prea frumoasă;
că n'are apă la chiuvetă
că madam Stan (chiriașă) șade la
șuetă

că e cocheta
cu siluetă
că prea-ți zâmbește când o saluți...
însfârșit, să stai să mai discuți ?
Soluția e să te muți !
Că altfel, de ! Mai știi drăcie ?
Te pomești c'o tragedie !...

Și pleci neică după casă

luminoasă,
frumoasă,
arătoasă,
neigrasioasă,
cu proprietăreasă negrăasă
și fără fată frumoasă
fără chiriașe cochete
cu siluete,
și strici unchiule la ghetă
umblând stradă după stradă
din ogradă în ogradă
făcând sfadă
cu dulăii, cu servitorii
cu măturătorii,
și-apoi când e cu 'nvoiala
trage-i strasnic cu tocmeala
mai dă-i ceva
mai lasă bre și dumneata
și 'nsfârșit
când inoiala s'a căroit
observi senin, cu gândul dus
că vei plăti acum chirie cu vreo zece
mii în plus...

Dar că ți-ai potolit soția
nu e de-ajuns :
deabia acum începe tragedia...

Și caută neică vagoane
camioane,
la Bonu Manta, la Obor,
la Foișor,
și adu-le și 'nșiră-le pe stradă
ca la paradă.

Dar chestia groasă
începe în casă.
Și 'nhamă-te băiete
și fă la pachete,
mașina de gătit, sufrageria,

bucătăria,
deșartă sertare,
strânge covoare,
cufere, geamantane,
burlane,
paltoane,
perdele și-alte lighioane.
Și dă-i bătaie spre camion
cu sticlele de bulion
cu biblioteca, dulapul
de nu știi unde-ți este capul
cu garderoba, șifonierul,
cuiorul
și când să zici bodaproste c'ai des-
cărcaț și tinda
ți se face bucățele oglinda.
Dar n'ai terminat bine cu 'ncărcațul
Că 'ncepe altă dândănaie : descăr-
cațul !

Și'n urmă, o lună
zilnic faci spumă
și când te-ai aranjat, după un an,
iar trebuie să pleci,
c'asa ești blestemat : șef de clan.

Sfinte, sfinte,
că tare bine mai era 'nainte
când fiecare om trăia în peșteri, în
butoaie
și nu-i păsa nici de iarnă, nici de
ploaie,

nu erau nici proprietărese grase,
nici fete frumoase
nici chirieșe cochete
cu siluete.
Trăia omul fericit
și nu știa ce-i încărcatul
și descărcațul
și nici tu, sfinte, sfinte,
nu ne puneai sulița în coaste, cu-
minte,

și nici nu ne mânai pe străzi
să ne muște dulăii prin ogrăzi,
să te rogi de vreo matroană
ca și când i-ai cere de pomană...

D. MALTEZI

„Săptămâna luminată” — Sf. Toma

de C. COSCO

Săptămâna aceasta se numește „săptămâna luminată”.

Altădată n'am fi găsit că e prea potrivită denumirea, fiindcă deși Paștii nu este Crăciun cu sarmale, este totuși cu ouă roșii răscoapte și cu miel — care conține, după medici, multe „purine”.

Și, când e multă mâncare, multă lumină nu poate să fie.

★

Noroc că Paștii din anul acesta n'a putut să fie prea generos și dacă acum „Cerul este deschis”, cerul.. gurii e ceva mai oblonit.

Oricum, pentru cei cari mai pot fi „în continuare” cu îngurgitățile de Paști, există un mijloc de epurare. Măine este Isporul tămăduirii. Să ocolească bunii creștini biserica din colț cu firma „La sarmauă” și să se ducă la Șosea, la biserica de acolo, care își serbează hramul. Se vor convinge, prin rugăciune, că săptămâna aceasta este „săptămâna luminată”.

★

Sf. Toma.

Pe vremuri, în București, aveam un Toma care îndulcea porecla sfântului din calendar — Necredinciosul. Toma de pe meleagurile noastre era Blandu și avea tramcare. Toma Blandu, însă, n'a putut să rămână etern, deși a fost un revoluționar pe tărâmul vehiculelor în București. Am rămas prin urmare tot cu Toma celalt, Necredinciosul.

★

Și nu ne convine. Trecem prin vremuri în cari necredința e de condamnat.

Să nu mai credem că o să fie bine... de cât pentru alții? Ar fi crimă.

E drept, în dragoste, necredința e manifestare curentă. Și femeia și bărbatul sunt necredincioși unul față de altul. Mulți bărbați până nu pun mâna... pe nevasta amicului, nu cred de fel că au obținut... mântuirea. Tinerii candidați la însurătoare până nu pun mâna... pe zestre, nu cred de loc în fericirea casnică viitoare. Unii politicieni de altă dată până nu puneau

ambele mâini (nu ca Sf. Toma, o mână) în lada Statului, nu credeau un moment în bucuria fără de sfârșit a Țării. Actorul, scriitorul nu cred absolut de fel în talentul confrăților lor. Simt că e neapărată nevoie să-i atingă cu vre-o cabală, cu o defăimare. Atunci văd Învierea... scopul lor.

★

Eu însă, sunt prea pravoslavnic pentru ca să fiu adeptul Sfântului Toma.

Eu cred, în primul rând, fără să cercetez, că am cititori inteligenți și cititoare dragute și inteligente.

Cred, de asemenea, că Veselia de pildă, are un tiraj de 30.000 de foi.

Cred apoi, în ce mă privește, că sunt foarte deștept, fără să pun... întrebare altora ce zic despre mine („s'o creadă el!” opinează ei).

Și peste tot mai cred:

Că inutilă destinație are Balamucul dacă el nu invită pe cei cari nu nădăjduesc în fericirea acestei țări;

Că nenorocire fi-va în țară dacă n'o să mai mâncăm, de căciulă, câte un kilogram de mușchi la fiecare masă;

Că vai și amar o să fie pentru lumea doborâtă de întristare dacă amicul meu Niță Pitpalac nu va avea puțința „să se exprime” în chestiunile la ordinea zilei.

În plus cred, iarăș, că străzi nepavate, fără apă și fără electricitate nu vor mai fi, că vorba fără faptă n'o să mai aibă trecere, că Sf. Gheorghe nu va fi firitisit de chiriași și de ploșnițe atunci când sunt scoși din culcușuri fără consimțământ, în mod samavolnic.

Și încheiăm afirmând, împotriva felului de a fi fost al Sf. Toma, credința că soțiile vor continua să se ofuscheze pentru întârzieri la aperitive și pentru evadări ale soților din carcera postulatelor conjugale.

★

P. S. În momentul de a sfârși aceste rânduri ne vine cheful să mai credem ceva: anume că un polițist nu va putea prinde un infractor până nu va pune mâna... pe el (ceace, de altfel, este exclus, dacă infractorul nu se predă).

Și în chestia asta putem chiar să facem „prinsoare”, căci atunci când nu suntem siguri de ce afirmăm, ne dăm numai cuvântul de onoare...

O „RUȘINE A ȘTIINȚEI”

— Mă mir că nu i-e rușine... La vârsta asta e încă medic pentru copii!

Surâsuri

Georgescu se afla în vizită la bunul său prieten și fost coleg de liceu, Ionescu.

Acesta, bucuros de revedere, îl primise în chip călduros. La un moment dat el scoase dintr'un dulap o cutie cu bomboane și o întinse lui Georgescu.

— Gicule, servește-te și tu cu niște bomboane englezești.

— Nu pot, monșer!

— De ce nu poți? Nu-ți plac bomboanele englezești?

— Ba da.

— Păi servește-te.

— Imposibil.

— Dece?

— Din pricina principiilor mele.

— A principiilor tale?

— Da.

— Dumirește-mă.

— Sunt un anglofob îndârjit, vezi dar că nu pot mânca bomboane englezești!

LA BODEGA

Conversația se învârtea în jurul cinstei și necredinței femeilor.

Unul din oaspeți glăsuște:

— Evident, domnule dragă, nu vă pot contrazice în privința celor spuse, dar vă pot aduce o dovadă sigură în sprijinul cinstei femeilor.

— Ce dovadă?

— Acea că nevasta mea nu m'a înșelat de când m'am însurat...

— Se poate... Și sunteți de mult căsătorit, domnule?

— Abia de eri; altminteri n'aș fi prost să susțin un lucru imposibil...

IN GARA DE NORD

— Ascultă, hamal, de ce m'ai făcut să aștept atâta vreme până să-mi aduci geamantanele?

— Soția dvs. este de vină, căci mi-a spus: le duci pe peron domnului care are nasul roșu și mutră de cioclu! Or, aci în gară, sunt peste două sute de domni cu nasul roșu și mutră de cioclu!

FEMEILE!

— Bărbatul meu, tinere, n'o să bage de seamă că d-ta m'ai sărutat!

— Dar... nu v'am sărutat, doamnă!

— Știu că nu, dar ți-am spus asta pentru cazul când vrei să mă săruți!

TOT FEMEILE!

— Ascultă, mașer, sunt într'o mare dilemă. S'au ivit doi pretendenți la mâna mea și nu știu pe care să-l aleg.

— Despre cine este vorba?

— De un bătrân care e enorm de bogat dar n'are simț muzical și un tânăr sărac care cântă minunat.

— Te sfătuiesc să-l iei de bărbat pe cel bătrân și bogat și să-ți cumperi un aparat de radio!

M'A MINȚIT!

— Ascultă, Nicule, Adela mi-a spus că n'a fost sărutată decât de două ori în viață...

— E foarte adevărat: prima oară, a fost sărutată de batalionul fratelui ei, și a doua oară, de echipajul vaporului vărului ei...

ECOURI

IMPOSIBIL

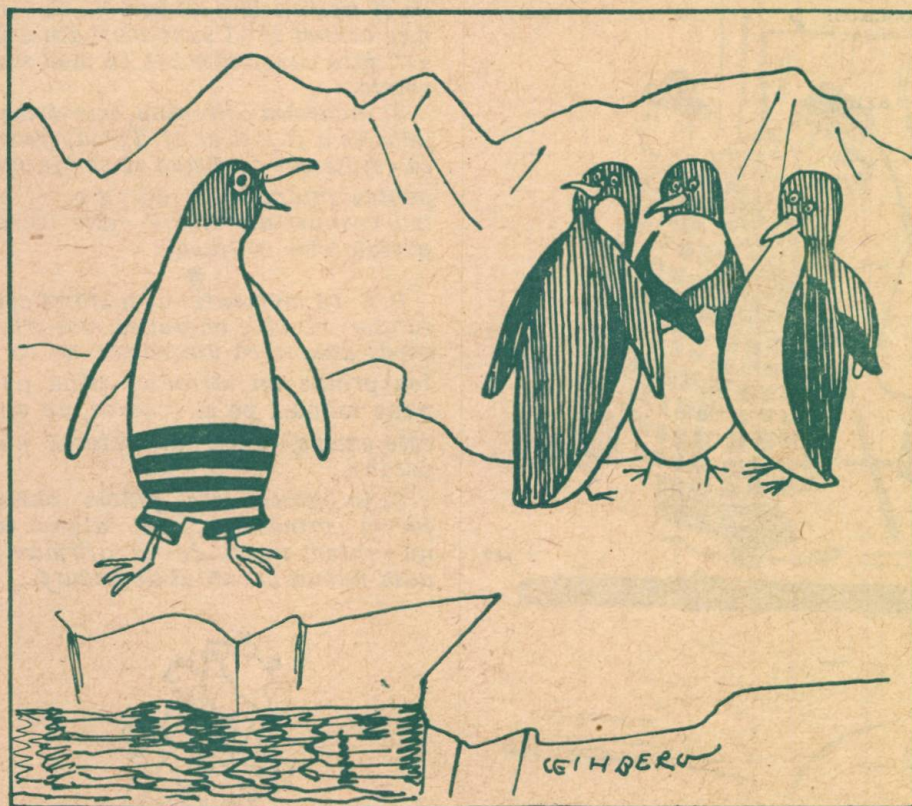
Doctorul. — Mai als ferește-te să te amesteci prin lume.

Pacientul. — Cu meseria pe care o am este foarte greu să urmez sfatul dvs.

Doctorul. — Ce profesie ai?

Pacientul. — Sunt pungaș de buzunare!...

DECENȚA LA POLUL NORD

— Acum, mă duc să fac baie!

UMOR AMERICAN

NEVASTA GANGSTERULUI

de YAN FORTY

O bătrână țigancă care-i citise într-o zi în palmă lui Lilas Monkey, îi prezisese că n'are să moară în patul său, ci pe un scaun. Bătrâna nu se înșelase, căci Monkey la treizeci și doi de ani muri pe un scaun... pe scaunul electric din închisoarea Sing-Sing.

Sunt oameni care se prepară din cea mai fragedă vârstă, pentru a-vocatură ori medicină.

Monkey preferase să se prepare pentru meseria de gangster. Se însurase cu Margaret Littleletos, cari își arăta pulpele în fiecare seară spectatorilor teatrului „Folies” din Filadelfia.

Părăsise scena și devenise asociata bărbatului ei. Margaret deschidea mai ușor o cassă de bani decât burta unei găini, și cât ai bate din palme găurea țeasta unui sergent ori transforma un cec de cinci dolari în cinci mii dolari.

Într-una din zile, parfumată și îmbujorată, Margaret începu să cerceteze lista persoanelor care meritau să fie răpite.

— Cine este Douglas Jordan? întrebă ea pe secretară care bătea la mașină lista băncilor bune de jefuit. Secretara răsfoi anuarul celor „400” și răspunse:

„Douglas Jordan, fiul lui G. Jordan, douăzeci opt ani, cinci picioare șase degete, mustața neagră. A moștenit averea tatălui-său ca rege al Inghetatei, două automobile și șase focși, căpitan în rezervă. 2257 Fifth Avenue, un milion dolari venit. Insurat cu Arabella Stetton, fata regelui Marmeladei”.

— Pe cine să răpun, pe Doug ori pe Arabella?

— Pe Doug... Arabella e mai bogată și va plăti ușor o despăgubire spre a-și recăpăta bărbatul, cu care se află în luna de miere.

Douglas se însurase, împotriva voinței, cu Arabella. Șireata fată, într-o zi, făcuse în așa fel ca să se afle singură cu el într'unul din ascensoarele lui State Building și între etajul 36 și 52, ea scoase strigăte de sirenă de uzină, susținând că el o ciupise, deci o ofensase. Cum ea cumpăraseră, înainte, pe boy-ul ascensorului, acesta depuse mărturie în folosul ei. Și Douglas fu nevoit să

se însoare cu Arabella și, în loc să-și trimeată vorbe de dragoste, își trimeteau în cap vase chinezești, servicii de ceai și „Saturday Evening Post”, care cuprinde zilnic 100 pagini.

În clipa când eșea dela Club, Douglas primi la moalele capului o lovitură zdravănă de măciucă. Când se trezi, ședea pe un scaun într-o odăe elegantă, legat fedeleș ca un salam. Lângă el o femeie, care semăna cu răposata Joan Harlow, îl privea cu interes.

— Iartă-mă, spuse Margaret, c'am fost nevoită să folosesc violența spre a te aduce aci...

— Vă ert... Sunt obișnuit cu violența, mai ales de când sunt insurat... Cine sunteți?

— Sunt șefa bandei 326!

— Incântat. N'ați putea să-mi slăbiți puțin legăturile?

— Cum să nu... Însă dacă vei face o mișcare, ești mort...

Și Margaret scoase din sân un revolver nichelat. Douglas prețui în cunoscător pieptul întâi, revolverul pe urmă și spuse:

— M'aș simți fericit să mor răpus de o armă care a fost scoasă dintr-o asemenea cutie...

Margaret roși. Oamenii din banda

ei n'aveau obiceiul să vorbească atât de frumos.

— Veți preveni pe soția dv. să ne plătească o sută mii dolari, pentru eliberarea dv.

— Nu voi face niciodată asta!

— Cum... nu?

— Nu vreau să mă întorc la ea...

Dau cinci sute mii dolari să nu mă trimiteți la ea!

— Nu pricep.

— Miss Arabella m'a luat de bărbat cu forța și n'o iubesc de fel. D-ta ești gangsteră, dar Arabella e de o mie de ori mai gangsteră decet d-ta! Mă stoarce de bani cu nerușinare! Nu pot divorța din pricina intereselor. Te voi binecuvânta până la a treia generație, dacă mă smulgi din ghiarele ei! Ești femeie și cred că mă înțelegi. O urăsc pe Arabella... Visam să am o nevastă durdulie, ca d-ta, și când colo Arabella e numai piele și oase. Voiam un ten alb și roz, ea are o față de picador mexican... E pocită și are mai puțin sex-appeal decât un cactus. Nu mă mai duc nici în ruptul capului la ea! D-ta ești idealul meu și voi plăti oricât de scump acest ideal. Și dacă trebuie să fiu gangster... mă fac gangster...

Margaret se simțea năpădită de o tulburare ciudată... Niciodată nu auzise asemenea vorbe. Îi întinse lui Doug buzele.

— Vei rămâne aci...

Șase luni după scena de mai sus, Margaret își lichidase banda și se căsătorește cu Doug într-o bisericuță din Franța. Arabella s'a consolat, se zice, cu un campion de box care îi mută fălcile oricâte ori își vâdește ea răutatea...

Trad. de I. TRIF

O CULME

— Și-acum, am să vă povestesc ceva care o să facă să vi se zbârlească părul pe cap!

In jurul omului cu... cuie în cap

Din vălmășagul atător știri din cele patru colțuri ale lumii, una, delă noi, prin urmare autohtonă, a ieșit din comun...

Până acum știam și eu ca și dv., iubiți cetitori, că în general cuiele se bat în scânduri. Dar nu mi-ar fi trăsnet prin minte ori câtă imaginație ași fi avut că asemenea lucruri pot fi bătute și în... cap. Și încă așa

— simplu de tot... Fără ceremonie! Numai de dragul unei migrene... O fi migrena destul de grozavă, dar e ceva ce se poate înlătura cu un antinevralgic sau, dacă nu-l ai, cu o cataplasma de cartofi cruzi și tăiați. Trebuie însă să recunoaștem că delă a lua un antinevralgic și până la a-ți bate un cui în cap, e o distanță, orice s'ar spune, impresio-

MUTĂRI

— Dece te-ai înhămat la căruță, Nae?

— Astăzi e ziua lui de naștere, și vreau să aibă și el puțină bucurie!

nantă... E o terapeutică nouă? O revoluție în analele medicinei?

Faptul în sine n'a interesat opinia publică decât ca un fapt divers oarecare, mai ales că trăim o epocă, când goana după inedit poate determina pe un cetățean pașnic, fie el și dulgher, să-și bată un cui în cap. În definitiv cred că suntem de acord că fiecare e stăpân pe capul lui! Găsești de cuviință să faci o experiență cu capul d-tale, n'ai decât să-ți bați și pari de telegraf în el. Poate că merită!

Și-apoi sunt atâtea capete de oameni pe lume care fac prostii: de ce n'ai face și d-ta una? Mai ales că-i inofensivă pentru ceilalți muritori, fiindcă prostia aici e reflexivă, adică capul o face și tot el o trage. Și-apoi poate faci o descoperire epocală! Marile descoperiri au cerut întotdeauna sacrificii și ce înseamnă un biet cap când e vorba de progresul omenirii?

Dar cetățeanul nostru, despre care au vorbit ziarurile, deabia ieșit din spital, a găsit de cuviință să-și bată alt cui în cap, de astădată coșcogeamite pironul. Incât doctorul a trebuit să renunțe la instrumentele sale delicate și să facă uz de clește de cuie.

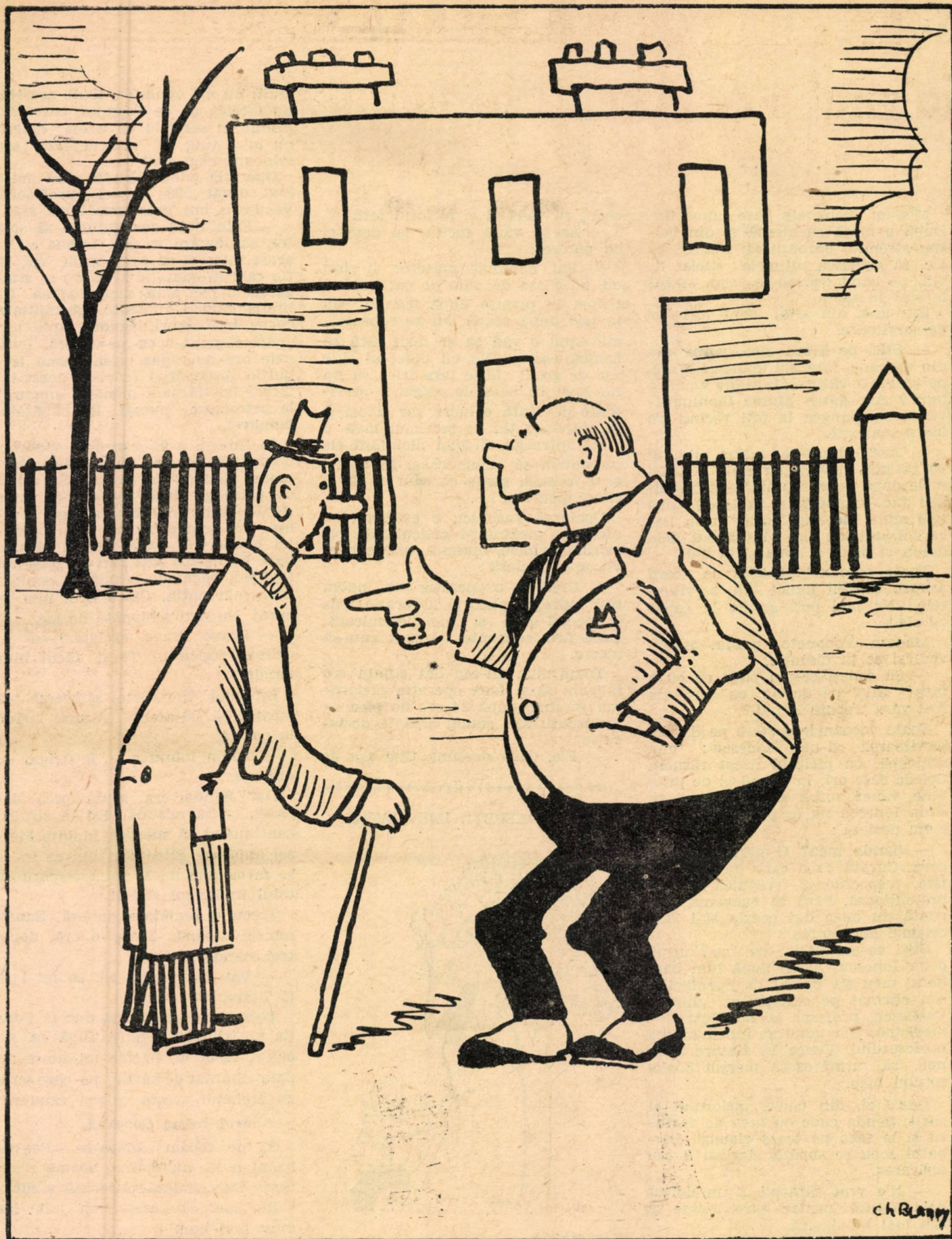
Aici mai poate fi vorba de experiență? Poate că da. Poate că n'a fost satisfăcut de grosimea întâiului cui.. Și-atunci, firește, s'a impus o dilatație progresivă.

Numai că această dilatație presupune, oricât ai voi să-i ții parte, și ceva dilatație mintală. Multă chiar!

Altceva nu-i de presupus... Românul poate fi poet, diplomat, strateg, pensionar, dar încă n'am auzit că românul poate fi și fachir... Am văzut apoi oameni care-și bagă săbiile pe gât, care-și înțepă limba, dar n'am auzit că ar fi și dintr'aceia care-și bat cuie în cap.

În tot cazul dacă dubla experiență a dulgherului se va descoperi a fi un leac eficace contra... durerilor de cap, chestiunea va trebui să preocupe imediat pe fabricanții de cuie... Mai ales că, făcându-se cald, chestiunea fabricării clandestine a cuielor nu mai este posibilă. Doar cei cari taie piroane ar mai putea să producă oarecare marfă salvatoare.

PUNCTE DE VEDERE

- M'am înșurat ca să pot duce o viață mai liniștită.
- Ce ciudată e viața! Eu am divorțat pentru acelaș motiv!

Servitoarele de Ozi

Madam Poponete are mosafiri. După o masă suculentă și din belșug stropită, bărbații au rămas pe loc, să golească ultimele sticle de vin, pe când cocoanele s'au strâns la sfat în salon.

Din una, din alta, veni vorba și de servitoare.

— Știți pe Frosa mea, vorbi una din cocoane, fata aia 'naltă și grasă, pe care ați văzut-o la mine acum o lună? Am dat-o afară. Inchipuiți-vă că se plângea la toți vecinii c'o las nemâncată.

— Aveți dreptate, întâri alta. Și eu ce mai pătesc cu ele! Anicăi mele după două săptămâni a trebuit să-i fac pașaportul. Pretindea nici mai mult, nici mai puțin, ca în fiecare Duminică s'o las liberă dela dejun și până a doua zi la opt.

Toate cocoanele căzură de acord asupra acestui punct. Ah, servitoarele! Nu mai poți scoate la capăt cu ele!

Madam Poponete, gazda, interveni și ea în discuție.

— Să vedeți ce-am pățit eu cu a mea! Știți pe Sanda, cu care am fost vara trecută la băi?

Toate cocoanele o știau pe Sanda, servitoarea d-nei Ionescu; una schiopă, cu piciorul drept răsucit. Ori de câte ori, în cercul ei de prietene, venea vorba de servitoarea ei, d-na Ionescu nu se putea abține de a nu declara:

— Sanda mea? O perlă, nu altceva. Curată ca o carte nouă, cinstită, respectuoasă, vrednică și nepretențioasă. Fără să exagerez, nici odată nu mi-a dat ocazia să-i fac cel mai mic reproș.

Știți ce-am pățit cu ea? urmă d-na Ionescu. Acum două luni bărbatul meu s'a operat de apendicită. Am chemat pe cunoscutul chirurg Vasilescu, profesor la facultatea de medicină. Am admirat îndemânarea profesorului. Venea în fiecare zi la noi, să urmărească mersul boalei soțului meu.

Intr'o zi, din cauza piciorului ei sucit, Sanda cade cu tava de farfuri și le face pe toate cioburi. Bărbatul meu se supără, dar eu îi iau apărarea.

— N'a vrut săraca! E un defect dela natură, pentru care trebuie să fim mai indulgenți.

Doctorul Vasilescu era de față. Dragostea de meserie îl făcu să

ceară să vadă și el piciorul fetei.

— Are o vână sucită, își dete el cu părerea.

— Vai, domnule profesor, îi zisei eu, mi-e așa de milă de ea, când o trimet în pivniță după lemne, sau în pod după ceapă. Mi se rupe inima când o văd că se duce fără să bombânească, căci cu defectul ei e așa de greu! Mi-e tare frică să nu ne lase. În ziua de astăzi o servitoare devotată e lucru rar și ași fi în stare s'o țin în serviciul meu o viață întreagă. Și-apoi nici fără ele nu putem să ținem casa. Ia vedeți și d-voastră, poate că răul ei n'o fi chiar incurabil!

Doctorul Vasilescu o examină cu atenție, pipăindu-i articulațiile piciorului, vinele, mușchii, oasele, nervii, apoi declară:

— Cred că o operație ar putea să-i îndrepte piciorul. Operația n'ar fi tocmai grea și nici periculoasă. Dacă fata consimte, eu sunt gata să încerc.

Toată ziua mi-am dat silința s'o indemn să-și facă operația piciorului. În fine, după 24 ore de pledoarie izbutii să-i smulg această declarație:

— Fie, dacă doamna ține așa de

LA PROASPEȚII IMBOGAȚIȚI

— Păsările noastre n'au nevoie să-și facă singure cuiburile!

mult, nu mă opun. Cu toate acestea, nu înțeleg de ce doamna, care m'a primit în serviciu cu acest defect, nu m'ar ține și mai departe așa schiopă cum sunt?

Operația odată făcută (nu mi-a luat decât 5000 de lei) profesorul Vasilescu îmi dete următorul sfat:

— Fata fiind condamnată să stea trei săptămâni în pat, trebuie ca în acest interval să aveți grija ca să fie cald în odaia ei și să nu se stingă focul nici ziua, nici noaptea. Ca hrană, numai alimente substanțiale, carne, brânzeturi, legume, lapte, etc.

Am îngrijit-o ca pe-o soră. Puținele ore de răgaz ce-mi lăsau treburile gospodăriei (căci în acest interval îmi făceam menajul singură) le petreceam numai la căpătâiul bolnavei.

În fine în a 21-a zi dela operație, o rugai să încerce să se ridice. Sărmana plângea de emoție. Se ridică cu mare greutate, ajutată de mine și făcu prin odaie câțiva pași, șovăind. Tot schiopăta, dar asta probabil numai din cauza vechii deprinderi, căci după alți câți-va pași, tot șovăind, băgai de seamă că schiopăta mai puțin. Călcă apoi mai cu curaj. Nu mai schiopăta de loc.

— Bravo, bravo, exclamai eu în culmea fericirii. Te-ai făcut bine Sanda.

Eși apoi în curte, să încerce să meargă și pe-afară. Ajunse până la poartă.

— Acum întoarce-te, îi strigai eu din ușe.

Dar Sanda era acum prea departe, ca să m'audă. Eși în stradă, continuând să meargă înainte. Mersei după ea. Silueta ei din ce în ce se zărea mai mică, până dispăru cu totul în lungul străzii.

Trecu o jumătate de oră. Sanda nu se 'ntoarse. Trecu o oră, două, trei, Sanda nicăeri.

— Vai, mă gândii eu, să nu i se fi 'ntâmplat ceva.

Tocmai vream să mă duc la Poliție să trimeată agenți după ea, s'o caute, când un băețas mi-aduse un petic murdar de hârtie, pe care scria cu creionul aceste câteva rânduri:

Sărut mâna Cocoană,

Să ne vedem sănătoase. Pentru bagaj o să viu mâine, acum n'am timp. Deocamdată sănătoasă și sdra-vână, sper să găsesc un alt loc mult mai bun.

Sărut mâna, Sanda

DELA SINDICATUL CONSPIRATORILOR DIN TEXAS

—Domnilor! Înainte de a ridica ședința, vă atrag atențiunea că am neglijat să conspirăm și împotriva ministrului de finanțe. Ce facem : mergem acasă, sau facem ore suplimentare ?

Povestea vulpii fără coadă

— Fabulă de ESOP —

Vulpea noastră din poveste e o vulpe... studioasă,
Toată ziua stă retrasă
Și tot timpul chibzuește
Până ce se nimerește
O vulpoaică de zărește,
Ese 'n cale de-o oprește
Și pe scurt astfel grăește:

— „Măine vă poftesc la sfat;
Roagă vulpile, surată, să vină ne-apărat,
Cer să vie și bărbații căci comunicarea mea
E, — ți-o jur pe tot ce-i vrea, —
O descoperire mare, fruct al nopților de veghe
Și a lungi experiențe de o mie și una leghe,
E... și 'ngenios și simplu și e totuși o minune
Ce-i menită să aducă forțe noi în națiune“.

*
Când în zorii ce-au urmat
Vulpile s'au adunat
Să ia parte la ședință,
Vulpea noastră năzdrăvană le-a ținut o conferință
Ce suna în acești termeni:

— „Frați, surori, bătrâni și tineri și copii, scumpei mei
semeni,

Ani de-arândul, zi și noapte, am gândit cu disperare
Ce-am putea oare să facem pentru o regenerare,

Căci e lucru stabilit,
Rasa e în decădere și'n degenerare mare!
Gândurile mă frământă și cu mine stau la sfadă...
De odată o idee genială mi-a venit:
Cauza nenorocirii rog să știți că stă... în coadă!
Ce e coada? O măciucă lungă, lată și diformă,
O povară inutilă și o greutate-enormă
Care, — faptul este sigur și de mine constatat, —
La nimic nu folosește
Și mai rău ne plictisește
Și în casă și în sat
Și la pândă dac'ai stat.

Fără coadă ești mai sveltă, mai mlădie, mai vioaie
Și de vezi în a ta cale o găină ori o oaie,
Te repezi ca un erete fără să cari după tine
Mătura asta stupidă și stufoasă și greoaie.
Jos cu coada! Nu-i nevoie s'o purtați fără folos,
Intorceți-vă acasă și tăiați-o pân' la os,
Căci priviți, surori, la mine
Cum din locul meu mă smulg,
Sunt ușoară ca o pană, ca o floare, sunt un fulg“...

*
Și, rostind aceste vorbe, se urni de pe-al ei loc
Făcând salturi de căpriță prin poiana înverzită.
Toată lumea dintr'odată a rămas înmărmurită,
Căci, în locul cozii, sora... avea doar un ghemotoc.

MORALA

Zicala veninului:
In casa vecinului
Fiecare cu plăcere
Vede propria-i durere!

în rimânește de AX. PONI

CRIZA!...

Un cuvânt neliniștitor!

Nu fiindcă noțiunea lui exprimă întotdeauna ceva nelimitat, ci fiindcă a început să devină la modă și întrebunțat din ce în ce mai des... E prezent pretutindeni: la cafenea, pe stradă, pe maidane, prin tramvaie. Nu mai vorbesc de restaurante, băcării și cârciumi, unde s'a instalat ca la el acasă.

Dacă vrei să mănânci la restaurant cam cât să mesteci cu o măsea, ai și scos o sută de lei; pe două măsele două sute, și așa mai departe. Vă puteți închipui dv. ce-ar însemna să te duci la restaurant și să ai pretenția să mănânci cu... gura toată, mai ales când ai fi și oltean, dărut de Dumnezeu cu 24 măsele!

*

Criza a devenit endemică. E poate cuvântul cel mai uzitat azi. Criză de stomac, criză de nervi, de ficat, de rinichi, de inimă și alte multe crize medicale care înfloresc diagnosticele medicilor.

Crizele mai pot fi: de guvern (am scăpat de asemenea crize!), internaționale (acestea sunt curente) politice. Și dacă am lua pe rând toate domeniile activității omenești, nu scapă nici unul de această racilă.

Dar, în raport direct cu anumite crize, se rezolvă și dispar alte crize... Spre exemplu astăzi nu se poate plânge nimeni că e criză de pungași, că este criză de sărăcie, de scumpete, de brutalitate. Pungașii, sărăcia, scumpetea, brutalitatea au înflorit și se desvoltă nestingherit pe toate drumurile cu o violență extraordinară...

Dar din tot noianul acesta de crize una singură se ridică uriașă: criza de omenie.

Oare nu s'o găsi un doctor care să combată și această criză, cum combat, de exemplu, o criză de ficat? Să descopere un ser oarecare contra acestei lipse și să ni-l inoculeze?

*

Deunăzi, mă afluam într'o băcănie.. Tratam de-un sfert de oră cu băcanul pentru o literă de undelemn și încă nu reușisem să-l conving. Peste tocmeala noastră intră un cetățean mustăcios...

— Domnule Fane, niște zahăr!
— N'am, domnule Gheorghe! N'am nici de leac!
— Untdelemn?
— Ioc!
— Făină?
— Am avut până aseară!
— Cum Dumnezeu, domnule, nu mai ai nimic?
— Dacă se vinde! Am avut eri doi saci cu zahăr! I-am vândut!
— De ce n'aduci mai mult?
— Păi dacă nu ni se dă! Criză!
— Criză! Toată ziua criză! Când o să terminăm, domnule cu criza asta?

— Păi deabia am început!... Mustăciosul își rotește ochii prin rafturile semi-goale căutând parcă ceva. Deodată se luminează...

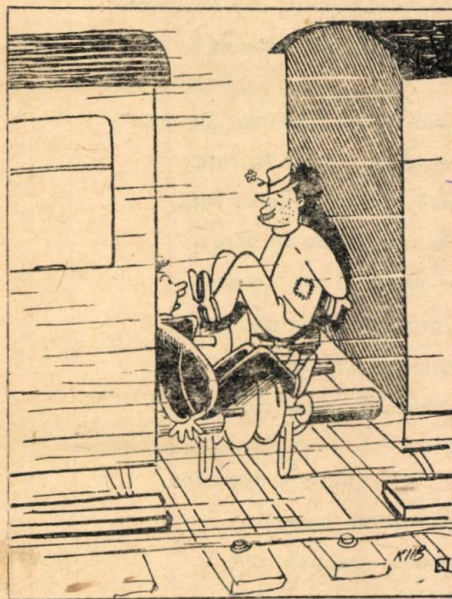
— Domnule Fane, văd că ce ți-am cerut n'ai. Dar găsec la dumneata dopuri?...

— ?!...
— Da, da, dopuri de plută! Cam vreun kilogram!

— Un kilogram? N'am chiar atâta!

— Nici d'astea n'ai! Criză, mare criză!... Apăi, bună seara! Voi am să cumpăr cel puțin dopuri, ca să fac o ciorbă pe mâine!

CALATOR DIFICIL

— V'ași ruga ca după stația următoare să schimbăm locurile; nu pot suporta mersul deandaratetea.

Cu picioarele în apă rece

Sănătatea e prefața fericirii.

*
Fericirea este cel mai puternic dintre toate tonicele de pe lume!

*
Să iubești, să admiri, să muncești, sunt cele trei mari bucurii ale vieții.

*
Raiul pe pământ se găsește pe spatele unui cal, în filele unei cărți și între cei doi săni ai femeii.

(Proverb Arab)
Viața nu este făcută spre a fi trăită ci spre a fi învinsă.

*
Ca să fii fericit, e nevoie să crezi mai întâi în fericire.

*
Voința omului face fericirea sa.

*
Speranța ține mai mult loc în viață decât chiar fericirea!

*
Amintirea e umbra plăcerilor.

*
Imi place să-mi amintesc de neazurile prin care am trecut: fără ele, n'aș fi cunoscut niciodată fericirea.

*
Nimic nu este mai dureros decât să-ți dai seama, într'o zi, că fericirea nu este altceva decât minciună.

*
Sfâșietoare sunt amintirile fericirilor opuse, atunci când noi suntem vinovați de distrugerea lor.

*
Fericire: în dicționar, fericirea e un substantiv; în cartea vieții, fericirea e un verb care se conjugă la trecut cu amintirea, la viitor cu speranța, dar nu are prezent... atât de fugară este!

*
Amintirea e soră bună cu speranța.

*
Cât de dureroase sunt amintirile când ai pierdut fericirea!

*
Amintirea nu este altceva decât fericire postumă.

*
Sănătatea este lucrul principal al fericirii.

CELIBATARUL

Eu am venit sărac pe lume,
Flămând și gol, ca tot săracul.
Părinții mi-au lăsat un nume,
Iar Dumnezeu mi-a dat... pe dracul.
Munceam ca robul în pustie,
S'ajung ceva, s'ajung... om mare!
Ce credeți c'am ajuns, bădie?
Un simplu ăla, un ori care.

Nu sunt măcar proprietar
Să nu duc grije de „mutat“ !...
Stau cu chirie, însă rar
Plătesc chiria, regulat.
Că, dacă-mi cere azi chirie,
Pe luna care a trecut,
Spun că-i dau mâine, dar la noapte.
Am toată grija să mă mut !

Haine nu-mi fac ! Le iau „de gata“
Și spun că le plătesc în rate ;
Dar dacă vine să-i dau... rata,
Il las la ușă, îl las de bate !...
Și bate mult, că am norocul
Să nu prea mă ridic din pat,
Până pricepe... dobitocul
Că nu's acasă... sunt plecat !

Din ce câștig, plătesc cismarul,
Plătesc frizerul, zece lei...
Dau regulat „celibatarul“,
(Impozitul pentru femei !)
Că de-aș putea, le-aș lua cu parul.
Și'n iad, pe toate le-aș trimite !...
Au inventat „celibatarul“
Că nu puteau să se... mărite !

RELU TROACA

DESPRE DRAGOSTE ȘI FEMEI

Un bărbat stă mult la gânduri când este vorba să-și sacrifice libertatea pentru dragoste. Femeia nu ezită niciodată.

Cochetăria mai mult decât virtutea salvează pe femei de pasiune.

În inima bărbatului stă toată тайна femeii.

La baza oricărui pesimism, stă o trădare ori o boală de stomac.

Femeia cea mai urâtă poate întâlni un bărbat pentru care ea va fi o divinitate. Și cea mai divină dintre femei este expusă să nimerască peste un bărbat care nu va vedea în ea decât o găscă!

La bărbat, legea dragostei este supunerea femeii. Dar asta e o lege care a căzut de mult.

A iubi o femeie înseamnă să poți închide ochii asupra mediocrității altora.

Din momentul când un bărbat le place din punct de vedere fizic, femeile își închipuie că-l iubesc deasemeni pentru calitățile lui morale și intelectuale.

Mulți bărbați sunt tot atât de vanitoși de persoana lor ca și femeile. Dar ei așteaptă să fie singuri spre a se uita într-o oglindă și a trece în revistă șansele chipului lor.

Femeile sunt totdeauna gata pentru un mic fapt absurd, să dea la o parte o dragoste care le-ar fi pu-

tut face toată viața fericite.

El se teme de dragoste și urmările ei: s'a încăpățânat să refuze dragostea, spre a rămâne liber. Și iată că astăzi, sătul de viața sa goală, cheamă dragostea cu glas puternic. Dar zadarnic: la rândul ei, dragostea nu-l vrea!

Bărbatul, când face pe femeie să

sufere, știe totdeauna. Femeia, dimpotrivă, numai rareori este conștientă de suferința pe care o pricinuiește.

Adevărata frumusețe nu este aceea pe care simți plăcere s'o privești, ci aceea în fața căreia trebuie să închizi ochii, ca în fața soarelui.

MARIUCA

— Văd că ești negru, că doar nu's orb; te întreb însă dacă ești de multă vreme așa?...

— Paștile lui Vasile —

Mă sculasem mai de dimineată ca de obicei și-mi luasem posta când dădai cu ochii de un plic, cu un scris cunoscut. Deschisei curios plicul.

Dragă prietene,

Cred că știi că sunt însurat de trei luni cu cea mai încântătoare fată de pe glob. Frumoașă, cultă, bună gospodină... Fiindcă vreau să te bucuri și tu puțin de bucuriile vieții mele, te rog să vii prima zi de Paști la mine să petrecem împreună. Vreau să-mi cunoști și tu nevasta, vreau să gusti și tu din bunătățile pe care le gătește. Te aștept neapărat. Cu dragoste, prietenul tău,

Vasile

Nu știam nimic de căsătoria lui Vasile. Mai citii odată scrisoarea lui.

— Ia uite, al dracului Vasile ce noroc pe el, imi zic eu.

Curiozitatea îmi era atârnată la culme. Deabia așteptam să văd și eu „minunea”. M'am îmbrăcat în pripă și ca un bolid am aterizat la croitor.

— Hai domnule! Gata costumul?

— Mai e nițel!

— Care nițel domnule? Se poate? Diseară să fie gata. Sunt invitat la un prieten însurat de curând cu cea mai încântătoare fată de pe glob. Înțelegi? Trebuie să mi-l termin!

Aveam nu-i vorbă și alte haine. Dar așa e obiceiul la noi. Să ne fudulim de Paști în haine noi.

Am trecut de zece ori pe la croitor. Seara hainele erau gata.

În prima zi de Paști m'am sculat dela 7 dimineată și mi-am aranjat toaleta, m'am îmbrăcat și desbrăcat de zece de ori în fața oglinzii, am încercat toate cămășile, toate cravatele. La 12, mă îndreptam țănoș spre amicul meu. Cumpărasem un tort și-o cutie cu bomboane. Am ajuns la ușe. Citesc: „Vasile Ionescu, oficiant

PTT, oficiul special Telegraf Central”.

Tușesc de două ori ca să-mi dreg glasul, apoi apăs pe sonerie.

Nici un răspuns. În schimb, într-untru aud glasuri. Mai apăs odată, acelaș rezultat. Apăs pe clanță, deschid ușa și dau să intru. Un ou mi se sparge în frunte. Scap jos tortul și bomboanele. Un alt ou mă lovește în piept. Și hainele mele noi... Priveșc în casă: O fată voinică — gladiator în arenă — aruncă vâpăi din ochi și ouă din mână. Vasile, prietenul meu, ghemuit într'un colț, cu o tavă în față, se apără.

— Lizico dragă...

— Nimic! Auzi dumneata! Nu-i bună mâncarea hai? Nici cozonacii? Sunt sărați? Dece ai pus sarea în cutia de zahăr? Cine-i de vină? Eu? Acum mai mănâncă...

Priveam alurit. Parchetul, covoarele, pereții plini de zeamă de ouă. Într'un colț, o cratiță din care se scurgea un sos gros. Un cozonac se oprișe sus pe culer și altul intrase în pânza dela radio pe jumătate.

Inchid ușa, apoi cu glas mieros:

— Vasilică...

El se întoarce cu ochii măriți de spaimă...

— Ah prietene... scuză-mă... „un mic” incident.

Imi venea să plâng uitându-mă la el. Dar auzii leoaica urlând:

— Aha! De-aia ai cumpărat vin? Să inviți bețivii la tine?

Am plecat cu Vasilică.

— Ai văzut, prietene?

— Am văzut. Vasilică. Felicitările mele... scuză-mă că n'am aflat mai devreme de căsătoria ta, că veneam la biserică să te felicit... acolo n'avea ouă și nici eu haine noi. Acum lasă... Hai la mine... O să petrecem bine... Acolo n'are cine să te primească cu ouă și cu obrăznicii.

— Cristos a 'nviat, prietene... hăc!..

— Adevărat a 'nviat, Vasilică... Să nu te lași. Auzi? Acum hai!

— E târziu prietene! hăc... o să mă omoare... hăc...

— Nu te lăsa Vasilică! Se poate? Fii cocoș.

— Da... hăc... dar cocoșului îi trebuie găină... hăc... și eu n'am...

— Cum n'ai, mă? Dar Lizica, nevastă-ta?

— Aici e tragedia... hăc!..

— Care tragedie?

— Ea e găscă... hăc... nu găină... hăc!.. și nu merge eu să fiu găscan... că sunt cocoș... și încă ce cocoș!

VICTOR O. GUÉRITÉE

Sfântul Gheorghe

Nume românesc. La țară Alintat este: Gheorghită, Mai târziu e: badea Gheorghe, Iar și mai târziu: moș Ghiță.

La oraș e Jorj sau Gică, Cochetând fățiș cu „escu”, Gheorghe se transformă 'n George, La nevoe în Georgescu.

Negreșit simpatic nume Și cu multă căutare, Gheorghe e în Capitală, Gheorghe e și la hotare.

Gheorghe e în Primăvară Cu mlădițe verzi la geamuri, Cu schimbări de domiciliu Și cu cântăreți pe ramuri.

Cu cântare pe de-arândul Imbrăcate în verdeață, Jocuri de comori în noapte Și lăute 'n dimineată.

Quă roșii, miel la tavă Și'ncă alte obicei, Sfântul Gheorghe 'n toată țara Taina numelui și'nceie.

POSTSCRIPTUM

Astăzi o recomandare Fiecărui face sfântul:

„CANTAREȘTE-ȚI DE-O PO TRIVA ȘI PE TINE... ȘI CUVANT UL!”

PROVERBE

Unde dai... iese cucui.

Buturuga mică... e bună de pus pe foc.

Cine n'are carte... să tragă caldă.

Când doi se ceartă... vine poliția și-i desparte.

Până nu faci foc... nu se încălzește soba.

Nu întotdeauna la soare este mai cald decât la umbră. De exemplu, vara la umbră este mai cald decât iarna la soare.

Nu toți oamenii sunt deștepți; de exemplu cei cari dorm.

Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala, că poți să capeți guturai.

Când pisica nu-i acasă... înseamnă că e plecată.

Dă Cezarului ce e al Cezarului și... fiscului pielea de pe tine.

ARIANA

Polițistul somnambul

PASTA

OCHELARI

Moș Lascu, unul din cei mai în vârstă oameni din sat, auzise spunându-se mereu de oameni bătrâni ca el:

— Nu mai merge, dom'le! Nu mai pot să citesc. Trebuie să-mi cumpăr ochelari!

Se hotărâse omul deci să-și cumpere ochelari. Și având și carnet de veteran, se urcă într-o zi în tren, oprindu-se tocmai în capitală. Aci, îndrumat de un om de bine, se prezentă la unul din cele mai mari magazine de optică.

— Bună ziua, domnule!

— Să trăiești, unchiule? Cu ce te putem servi?

— Apăi vreau să-mi dai d-ta o pereche de ochelari care să mi se potrivească. Căci îmi place grozav să citesc jurnale!

— S'a făcut! Vom alege ochelarii împreună! Uite! Ia pune-i pe ăștia!

Moșul îi atarnă la nas, luă un ziar.

— Nu văd nimic! Nu pot să înțeleg nici un cuvânt.

Vânzătorul îi dete încă o pereche, apoi alta și încă alta, până când epuiză toate numerele. Zadarnic! Nici una nu i se potrivea. Vânzătorul nu știa ce să creadă! Oare moșul își bătea joc de el? După mină, nu părea. Deodată îi veni o idee.

— Ascultă, unchiașule, dar oare știi să citești?

— Pe dracu! Crezi d-ta că dacă știam să citesc, mai aveam nevoie de ochelarii dumitale?

CECUL LA PURTATOR

Isac a murit. Toată familia sare asupra testamentului. Zece mâini crispate rup plicul. „Tot ceea ce am, scrie Isac, las nepotului meu Solomon, cu condiția ca în cosciugul meu să pună o sumă de 100.000 lei și să mă îngroape cu ei”.

Bieții moștenitori sunt consternați. Trebuia să respecte dorința mortului.

A doua zi, bătrânul unchiu Levy îl caută pe Solomon.

— Ascultă, Solomonică, dacă eu îți dau ție mijlocul să-l îngropi pe Isac fără nici o lăscăie, îmi dai și mie un sfert din sumă?

— Da, unchiule! se grăbi să afirme Solomon.

— Atunci îngroapă-l pe acest imbecil care mi-e frate cu un cec la purtător de 100.000 lei și-ai rezolvat afacerea!

CREDIT...

București...

O fetiță nostimă acostează pe d. Popândău, care, deabia sosit în Capitală, nu prea are timp de aventuri galante. Deaceia nici nu-i prea dă importanță. Dar fata nu se lasă. Îi spune că are cameră drăguță, îi făgăduiește fericire câtă'n lună și'n soare.

— Zău? se miră d. Popândău. O fi având dreptate, căci nu ești de lepădat. Totuș tu n'ai să-mi poți face ceea ce îmi făceau fetele din G...

— Da' ce-ți făceau ele?

— Credit, domnișoară, foarte mult credit...

DIALOG

Fata din casă: Bine, doamnă, fie! Plec! Dar înainte de a pleca, trebuie să vă spun mai multe lucruri, doamnă!

Doamna: Poftim! Zi-i!!

Fata din casă: Mai întâi, sunt mai frumoasă ca d-ta; da, da, nu te uita urât la mine, căci asta mi-a spus-o domnul... Pe urmă eu știu să mă îmbrac mai bine ca d-ta. Tot domnul mi-a spus-o. Și-apoi eu știu să fiu mai drăgăstoasă ca d-ta...

Doamna: Obrasnico! Tot domnul ți-a spus și asta?

Fata din casă: Nu, doamnă. Ci sofeurul mi-a spus-o!

Un plasament bun

Un negustor avea cinci fete de măritat. Era însă lucru destul de greu, biete domnișoare neavând nimic plăcut afară de zestrea loc pe care tatăl o țipa la toate răspântile.

— Cinci sute de mii dau fetelor mele!

Se prezintă un pretendent. Fu agreiat. Merse la tribunal să facă actele. Judecătorul citește cifra înzestrării. Logoditului parcă i-a dat cu măciuca 'n cap. Fusesse vorba de cinci sute de mii de lei și acum... o sută deabea! Să dialogăm scena pentru a o dramatiza:

Logodnicul către socru, cu glas strâns de gât dar respectos: Să am iertare, tată socrule, dar d. judecător a greșit, probabil. Era vorba de cinci sute de mii de lei.

Socrul. Da, da... da, da. Am spus: dau cinci sute de mii fetelor mele.

Logodnicul. Sigur!

Socrul. Și cum am cinci fete, înțelegi cât vine pentru fiecare.

Logodnicul (disperat). Oh!

Socrul (generos). Dar o să stați la mine, o să mâncați la mine.

Logodnicul (consolat). Ești prea bun.

Socrul (continuând). Și chiria voastră și cu pensiunea o să v'o rețin din zestre... pe care o ții în păstrare la mine.

O CHEIE INDISPENSABILA

— Allo, Năică, iar ți-ai uitat cheia lui sol.

veselia

- Fă-ne o omletă!
- S'au terminat ouăle, conijă.
- Bine, atunci fă rost de un joben: domnul e scamator.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

VESELIA

ZIUA MUNCHI

Desen de VOINESCU

— Pardon cucoană, țin-e-ți banii. Astăzi nu lucrez.

LEI 5.

ioi

Proprietar:
Soc. Anon. „Universul”, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inscripție sub Nr. 162 Trib. Ilfov
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

1 MAI 1941

I M A I

Iată-l c'a sosit din rai
și s'a tolănit pe plai
1 Mai

Flori, lumină și verdeață
pretutindeni se răsfată,
încât, grav, din cotineată
pân' și porcul
a ieșit ca un moroi
și s'a 'ntins cât o plăcintă, în noroi.

Păsărelele, în sfadă,
cântă de te dă grămadă,
cântă de îți face turtă
pân' și mațele din burtă;
însfârșit, de-atâta cânt
parcă tot ți-ai face vânt
să te duci — drum — pe cărare
printru snopii mari de soare
gând și cânt
pân' la margini de pământ.

Dar tu stai
înlemnit lângă vătrai
c'a venit și luna Mai
și tu n'ai
nici mălai,
n'ai nimic în bățatură
nici untură,
că afurisita gură
uriasă cât o șură
tot înjură
că de-un veac ea numa 'ndură
și că pic de băntură

n'a venit măcar c'o bură
ca să-i stingă arsa zgură.

Și tu stai
năuc pe plai
și-ți tot spui cu gândul dus:
—Nu-s parale! Dacă nu-s!...

Iată: a venit și Mai
cu alai
și te cere, după lege
punga să ți se deslege
să tocmești neică, mașină,
limuzină
cu benzină
să pornești cu damigene
lăutari și cosânzene
d'alea cu cârmâz la gene
să dai iama prin poene.

Astăzi? — boala dumitale!
pungă ai, dar, ioc parale...

Unde-i vremea de-altădată
când porneai cu banda toată
roată,
mâncai boul ca haiducii
și beai vin ca eunucii,
ca sultanii,
când îți cântau „perna” țiganii
jucai tangouri și chindia
și-ți plăteau la timp chiria?

Când te apuca damblaua

știa toată mahalaua
că plecai de dimineață
la verdeață
și speriai toți Otopenii
de dragul îndrăcitei Leni...

La verdeață?
Îți vine greață
să mai gândești măcar în silă
și-ți este milă
că iarba-i strașnic de frumoasă
drăgăstoasă,
și ce mai chef de viață lungă
ca să-ți ajungă
un an întreg pe îndelete
n'ai înjgheba acum, băiete!!!...

Dar făina
ți-a înmormântat mașina.
Cosânzenele
au părăsit de mult poenele
și au năvălit pe stradă
și-ți fac serenadă...
Damigeana pântecoasă
a secăt
și friptura tare grasă
s'a uscat...

Totuș, dacă vrei verdeață,
scoală-te de dimineață
du-te 'n Cișmigiu
cu... „fiu-fiu”
stai pe-o bancă și de... frig
devorează un covrig!

Sau, de nu-ți mai place lumea
rupe-te tăcut din șir
și du-te la vr'un cîmîțir!

D. MALTEZI

Un vis îngrozitor

de DUMCA

Am visat ceva ce nu se vizează. Visasem că am fost condamnat la închisoare pentru că săvârșisem un delict. Sentința culmina prin dispozitivul ei care se ocupa și de locul unde trebuia să-mi ispășesc pedeapsa: în cotețul găstelor mele. În coteț, găștele mă primiră c'un săsăit preluna și repetat scos din gaturile lor albe și întinse ca un flaut de argint reamintindu-mi semnalul pe care-l dădea monitorul clasei la apropierea profesorilor. M'au înconjurat cu mult alai și cu o înțelegere amabilă a situației mele, învârtindu-se împrejurul meu care stam pe brânci ca să nu ridic plafonul.. cotețului Măndre de așa nufisafir, mândre și de albeața pură a îmbrăcămintei lor, călcau rar și cadentat pe lângă mine măsurându-mă cu ochisorii lor spălăciți de culoarea mărgelilor verzi de prin bălciuri; mă măsurau când cu unul, când cu altul. Mimi și Lisette, așa erau botezate de mine aceste palmipede care se arătau recunoscătoare pentru năutul prăjit ce le dădeam să-l mănânce din palmă și irmilicul amestecat cu apă caldă iarna.

Mimi se așeză în brațe, iar căldurica ei molesitoare, mă adormi.

Mă văzui înconjurat de găștele mele. Ne plimbam pe un covor de iarbă verde, într'un parc.

Ele pășteau; eu țineam ochii atințiți asupra peisajului și nu mă săturam privindul. Ca din pământ se ivi un domn de o statură potrivită și cu o înfățișare plăcută recomandându-mi-se într'o românească cu accent francez.

— Sunt Grîmod de la Regnière, mare sacerdot al artei culinare și, fiind atras de acest cârd de găște bine întreținute, doresc să vă cunosc. Cu cine am onoarea?

— Eu, mă rog, sunt cine sunt, dar nu fac parte din cârd.

— Domnule, înfățișarea d-tale robustă îmi arată că sunteți mai mult un gourmand, cum se zice la noi în Franța, decât un gourmet.

— Cum zisesi? Așa să mă fac, dacă am înțeles ceva. Poate vrei să spunei, amabile domn, că sunt cam găscă?

— Aceasta este o exagerație pe nedrept adusă lor cu oprobiul bine cunoscut: prost ca o găscă. Domnule, zise francezul, găscă este cea mai superioară domestică. Plină de recunoștință față de acela ce o îngrijește și foarte atașabilă când stai de vorbă cu ea pe vine: te ciugulește de nas, de urechi, îți rupe totii nasturii dela haine și îți tupaie deodată în brațe. Este și o ființă eroică: gândește-te, dacă nu s'ar fi pripăsit în templul lui Jupiter când s'au furisat pe tăcute acei hoti de galli, ce s'ar fi întâmplat cu Capitoliul și chiar cu Cetatea Eternă?

La auzul acestor aprecieri măgulitoare, Mimi devenise de o sensibilitate extremă; a început să se zvârcolească în brațele mele, a sărit jos pe bizeturile ghetelor apăsând greu pe inocentele-mi bătăături când cu o labă, când cu alta.

— Nu cumva am greșit cu ceva? zise francezul.

— Un francez nu greșește niciodată, îi spusei cu emfază.

— Așa și-așa.

— Dar, rogu-te, văd că o rupi bine ro-

mânește, cum se face?

— Trăesc de peste 100 de ani în metempsichoză și vorbesc toate limbile.

— Dar dumneata?

— Eu — cât p'aci să-i spui că trăesc în coteț — eu...

— Vrei să mă ascuți?

— Vaj de mine!

— Hai să privim pe Mimi și Lisette ale d-tale și din punct de vedere gastronomic; nu-ți mai spun că la egipteni găscă era sacră. În onoarea ei s'a consacrat chiar un oraș; la chinezi găscă sălbatică e un simbol al armoniei conjugale... Dar să lăsăm la o parte toate fleacurile astea și să-mi răspunzi, zise Grîmod de la Regnière, dacă ai savurat vreodată un foie gras de Strassbourg a cărui faimă de mult a trecut toate hotarele lumii.

Mimi se repezi din nou în brațele mele.

— Dar, ca să ajungi la această de-lăca-tesă care e o mâncare princiară, domnule, trebuie să obții un ficat mare, bolnav poți să-i spui, surmenat chiar, printr'o supra-alimentare și lipsă absolută de mișcare a găștei. Atunci, devine mare și galben ca aurul. Urmează procedee culinare de lapte și apoi ultima toaletă: o chiurasă fină de cocă specială parfumată cu trufe Perigord!

— Binecuvântată e masa d-tale, d-le francez.

— E ceva suprafîn.

— Dar ascultă-mă și dumneata pe mine; o fi bun foie-gras-ul d-tale, dar, să îți spui drept, cu d'astea nu-i legat buriicul rumânului. Rogu-te, dar cum se poate ajunge la un ficat anormal, că văd că toate alea le știi?

— Așa-i; ca să obții un ficat mărit, trebuie să recurgi la următoarea cruzime: pe o scândură lată, bati în cuie labele găștii, apoi îi scoți ochii și o îndopi.

Găștele, auzind ce soartă le rezervă gastronomia umanității, scoaseră un sfâșietor țipăt bătând pământul cu aripile întinse spre mine, asvârlind cu labele țărâna de sub e'e, improșcând pe frațuz care nu se aștepta la o reacțiune atât de promptă. El își șterse fața de praf, puf și fulgi cu o batistă de mătase și buimăcîi îmi spuse: Mă ascultăți?

— Nu mai pot, domnule Grîmod de la Regnière. Profitați de slăbiciunea unor ființe care nu se pot apăra în contra poftelor capricioase și inutile ale rafinării franțuzești. Noi rumânii nu avem gusturi blazate. Consumăm găștele într'un mod cu totul uman. Întâi le lăsăm să trăiască și să se desvolte în plină libertate; ca dovadă: cum ies din găoacele lor cu acel pufuleț fin de mătase galbenă, își iau drumul bălților și al smârcurilor iar lîntița și insectele le sunt hrana zilnică. Dacă n'a mîncat-o uliul, eretele sau vecinul de lângă casă, și s'a făcut dolofană, taman bună de pus pe varză, dai cu reteveul după ea, în cârd și, fie că o cotonogesti sau o aripești, o ai gata în mână și o mîncânci.

— Cum, crudă?

— Nu.

— Dar cum?

Mimi se vîră în mine, fiind încă sub impresia cruzimilor care îi fuiau în ureche. O țineam în brațe. Lisette se făcuse ghem la picioarele mele, privind-mă numai c'un ochisor, iar celelalte, ca o gardă de onoare, se așezaseră împrejurul meu.

— Mare sacerdot, te rog apleacă urechea și la vorbele mele! zisei franțuzului; fie că ești la masa de prânz sau la aceea de seară, poate chiar dimineața, după un che-fuleț, se recomandă o ciorbă de potrouce care te va drege la inimă, preparată din zeamă de varză acră și spirtoasă, — să fâșâie ca mustul când ai turnat-o în oală, și să fiarbă cu toate măruntaiele găștii. Parfumată cu leuștean care e bun de orice vătămătură și să plutească pe întinsul ciorbii, iar orezul să stea chitic la

(Continuare în pag. 15-a)

— Vânezi fără cartușe?

— Da, mă costă mai puțin și rezultatul e același...

Umoristi străini

IMPRUMUTURI și RESTITUIRI

S. Leacock

Ați avut vreodată nevoie să cereți bani împrumut? N'ați cerut niciodată zece dolari cu promisiunea formală că-i veți înapoia la leafă? Ați avut vreodată prilejul să luați dintr'odată un milion împrumut?

Dacă ați făcut așa ceva, ați observat fără îndoială cu cât mai multă ușurință se poate obține zece mii de dolari decât zece și cum un împrumut internațional de o sută de mii de dolari nu mai prezintă nici o dificultate.

TABLOUL I

Scenă în care Hardrup Jones ia zece dolari împrumut dela prietenul său, Canney Smith

— Ascultă, dragă prietene, n'ai putea să-mi împrumuți zece dolari până la sfârșitul lunii?

— Zece dolari?

— Ți-i înapoiez chiar în clipa în care-mi voi lua leafa.

— Da, dar știi că ți-am mai împrumutat odată cinci dolari; îmi promiseseși să mi-i înapoiezi peste 15 zile și când colo a trebuit să aștept doi ani.

— Știu, știu, dar de data asta voi fi de o punctualitate exemplară.

— Da, dar n'ași voi să...

— Nu, nu îți jur că...

Și după o oră de insistență și promisiuni și după ce și-a dat drept gaj sufletul, corpul și onoarea obține în sfârșit cei zece dolari.

TABLOUL II

Scena în care d. Mac Duff, proprietarul magazinului „Teama de Faliment” obține un împrumut de o mie de dolari dela banca locală.

D. Mac Duff face o vizită directorului băncii locale spre a obține un împrumut de 1000 de dolari, cari să-i permită să aștepte încasările de primăvară și plățile clienților săi agricultori.

D. Mac Duff e rugat de unul din cei doi funcționari ai băncii să aștepte.

— În momentul acesta d. director e ocupat.

În realitate, directorul e în biroul său și, plictisit, citește ziarul. Dar cunoaște motivul vizitei lui Mac Duff și se amuză să-l facă să aștepte.

Însfârșit, când consimte să-l primească, se arată foarte rece și rezervat.

— Stai jos, d-le Mac Duff, îi spune el.

Când merg împreună la pescuit, directorul îi spune lui Mac Duff, John. Dar acum se schimbă lucrurile: Mac Duff a venit să ceară bani împrumut.

— Am venit pentru operația aceea.

— Mai ai o datorie de 17 mii de dolari.

— Da, dar am continuat s'o amortizez conform normelor stabilite între noi.

Urmează un schimb viu de întrebări și răspunsuri. Care sunt încasările cotidiene ale lui Mac Duff? Ce garanții are? Ce număr de ghete poartă? E bun creștin? Crede în viața de apoi?

Și d. Mac Duff, după ce oferă

PUTEREA OBÎȘNUINȚEI

— Ce comandă domnul?

— Un regiment de infanterie.

drept garanții bunurile sale mobile și imobile, pe mama sa, soția și onoarea, poate trece pe la casă spre a se i-se număra cei 1000 de dolari.

TABLOUL III

Cum obține d. P. Q. Pingpont dela marea Societate financiară Pingpont din New York și Londra un împrumut de un milion de dolari înaintea prânzului:

D. Pingpont e introdus în somptuosul birou particular al președintelui lui „First National Bank”.

— Ah! bună ziua! exclamă președintele, sculându-se ca să primească pe d. Pingpont. Tocmai vă așteptam. Directorul nostru general ne-a spus că veți avea gentilețea să ne faceți o vizită.

Vă rog, luați loc în fotoliul acesta, e mai larg decât celelalte. — Veți sta mult mai comod.

— Mulțumesc, am venit pentru împrumutul acela de un milion de dolari.

— Dar... sunteți sigur că vă ajunge un milion? Noi am fi onorați dacă ați avea bunătatea să acceptați un milion și jumătate.

— Prea gentil. Dar cred că e suficient un milion deocamdată. Bine înțeles, de va fi nevoie, vom mai reveni...

— Desigur, desigur.

— E necesară vreo garanție?

— Ce idee!

— Și, de vreme ce sunt aici, mai e nevoie de vreo formalitate? Trebuie să iscălesc ceva?

— S'au și făcut toate formalitățile. Funcționarii mei au avut grijă.

Și astfel, un milion de dolari trece dintr'o mână într'alta fără nici o greutate.

Dar nu aceasta e ultima treaptă. În privința repeziciunii contractării și a importanței sumei, împrumuturile internaționale eclipsează pe toate cele precedente, după cum se demonstrează în

TABLOUL IV

Scena descrie lansarea pe piață a unui împrumut anglo-francez de două miliarde și jumătate de franci. Onorabilul Samuel Rothstein, pentru Anglia, și viconte de Bouton Rouge de Chauve-Souris pentru Franța pleacă în America spre a încheia acordul.

Dar e mai bine să urmărim fazele evenimentului, așa cum ne apare în programul lui triumfal în notele publicate de presa americană.

New York. Luni. — S'a făcut eri o

(Continuare în pag. 5).

Imprumuturi și restituiri

(Urmare din pagina 4-a)

entuziastă primire On. Samuel Rothstein, din Cabinetul britanic și Vicontelui de Chauve-Souris, plenipotențiar francez, la debarcarea lor din „Stacquitania”. Se știe că scopul venirii acestor două personalități e de a contracta un împrumut de 100 de milioane dolari. Iluștrii oaspeți nu vor sta la New York decât câteva zile.

New York. Marți. — O somptuoasă recepție a fost aseară în casa doamnei Bildermont în cinstea On. Samuel Rothstein și a Vicontelui de Chauve-Souris. Împrumutul de 100 de milioane de dolari poate fi considerat ca făcut.

New York. Miercuri. — În timpul balului dat în onoarea celor doi oameni politici, imputerniciți ai Franței și Angliei s'a stabilit că împrumutul nu va fi decât de 100 de milioane de dolari.

New York. Wallstreet. Joi. — Împrumutul de 100 de dolari a fost încheiat azi dimineață la ora unsprezece și cinci minute.

Onorabilul Samuel Rothstein și Vicontele de Baton Rouge de Chauve-Souris părăsesc America la amiază, luând totdeauna și banii. Amândoi miniștrii au declarat că duc o frumoasă impresie despre America.

EPILOG

Și ce se întâmplă, după șase luni? Cine a plătit? Și cine n'a plătit?

Hardrup Jones plăti cinci dolari și jumătate la sfârșitul lunii, trei dolari în luna următoare și restul după patru luni.

D. Duff își retrase polița și începu iar să meargă la pescuit cu prietenul său, directorul.

Sindicul Pingpont dete un faliment de zece milioane de dolari.

Iar împrumutul internațional se pierdu într'un noian de alte împrumuturi, fu fuzionat, convertit, împărțit, capitalizat, consolidat, din nou convertit și, în scurt, deveni de nerecunoscut...

PE STRADA

Nu departe de Arcul de Triumf, un cerșetor cere de pomană unei trecătoare, o cuconiță roșcovană, plină de parfum și farmec. Trecătoarea se oprește, se uită atentă la cerșetor și-l recunoaște:

— Cum, omule, iarăși d-ta?

— Din păcate da, doamnă.

— Păi, omule, mi se pare că prea abuzezi de bunătatea mea. Nu mai departe decât eri ți-am dat cincilei.

— Chiar așa, doamnă.

— Și astăzi iarăși ceri? Ce-ai făcut cu banii?

— Am luat un taximetru din piața Victoriei și m'am plimbat pe la Snagov, am mâncat la „Continental”, am fost la teatrul „Național” apoi, pe cinstea mea, mi-am petrecut noaptea cu o prietenă.

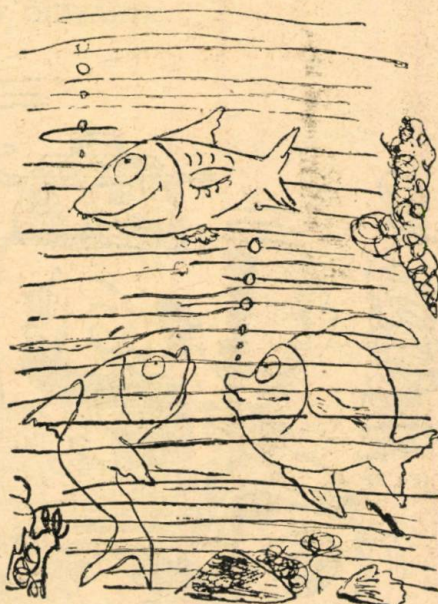
*

RECLAMA E SUFLETUL COMER- TULUI...

Judele se adresează unei dudu oacheșe, care venise să depună ca martoră într'un proces oarecare.

— Numele d-tale?

„APARTAMENT” SUBMARIN

— Iși dă aere fiindcă acum s'a mutat într'un cuirasat britanic.

Hai să râdem

— Lenuța Petrăchescu.

— Vârsta?

— Este nevoie de vârstă?

— Da.

— Douăzeci și șapte de ani.

— Bun, să punem cu zece mai mult. Vasăzică treizeci și șapte. Unde stai?

Duduia martoră, cu glas răsunător ca o sirenă de fabrică:

— 77, strada Speranței, etajul doi, apartamentul cinci, sunt acasă dela zece dimineața până la miezul nopții. Sunați de două ori; în caz că nu vă deschid, așteptați puțin, căci înseamnă că sunt ocupată!”

LECȚIE INDIRECTĂ

Marele pianist compozitor Liszt fusese poftit să cânte la o serată care avea loc în Palatul de iarnă din Petersburg. Însă țarul Nicolae I nu iubea de fel muzica, mai ales muzica grea. Și, în vreme ce pianistul împrăstia în spațiu cascade de note, suveranul nu se jena și vorbea în gura mare despre afacerile ce-l interesau. Liszt era însă un om ciudat. Sgomotul vocii împăratului agasându-l se opri deodată din cântat.

Mare senzație în saloane. Un ofițer dela curte veni să-l întrebe de pricina pentru care nu continua să cânte.

— Nu mai cânt, a răspuns sec pianistul, din respect pentru Majestatea sa.

— Cum asta, maestre?

— Sunt de părere că, atunci când împăratul vorbește, n'are rost cântatul din pian.

Când Majestatea Sa o să sfârșască discutarea trebilor ce-l interesează, voi continua. Nu sunt grăbit, am toată vremea...

VREMURI NOUI

— Cafeaua ta e minunată, Adelo. Java? Brazilia?

— Nu, România!

— ??

— Da, e cafea de orz!

HOT LA HOT

Scumpete! Un cuvânt magic care, dacă altădată era un refren ce revenea destul de des în cuprinsul celui mai mare cuplet — viața —, astăzi a devenit obsedant, chinuitor până la nebunie. Aproape la fiecare pas îți revine în minte: doar trebuie să calci mai ușurel pe stradă, nu fiindcă strici trotuarul, ci fiindcă orice pas îți subțiază talpa pantofilor, care, ce să mai spun, s'a scumpit foc.

Altădată — e cam mult de-atunci — românul se năștea poet, devenea funcționar și muria pensionar. Cu timpul însă meseria de poet s'a devalorizat; pletele au început — treptat — să dispară sub foarfecele bărbierilor, căci pe lângă rime și ritm s'a dovedit că ele ascundeau și alte atribute ale poeziei. Apoi poezia s'a înmormântat, omul devenind strateg și diplomat. Aceste meserii au luat însă un avânt considerabil după începerea actualului războiu, în așa fel încât un român mergând pe stradă înseamnă un strateg dublat de un diplomat abil; doi români înseamnă o discuție strategico-diplomatică, de obicei în contradictoriu, iar mai mulți români înseamnă o conferință de pace care deseori se termină printr'un „războiu” al nervilor, dacă nu chiar început de ostilități.

Dar când cuvântul „scumpete” a început să capete mai multă consistență, să apară sub diferite înfățișări prin vitrine, restaurante, pe la colțuri de străzi, stratego-diplomația a început să piardă din teren. Ceea-ce înseamnă că punga și stomacul sunt cele mai eloquente motive să devii om cu cap, îngrijit de necazurile proprii. Așa se și explică faptul că mușterii au cam dat bir cu fugiții de prin cafenele. Și asta, s'o mărturisim — nu-i chiar rău.

Dar, revenind la „scumpete”, de când această mosafiră nepoftită s'a aciuat, stăpână absolută și pe meleagurile noastre, s'au născut o mulțime de situații, unele din ele savuroase, prin umorul lor, ce-i drept, cam... tragi-comic dar orișicât, savuroase tocmai prin calitatea aceasta a lor. Ce vreți? Haz de... necaz!!! Rădem, deși... purceaua e moartă'n coșar. Pe chestia aceasta s'ar putea scrie volume întregi și poate că s'o găsi cineva să le adune și-apoi să le publice, ca un document al vremurilor crâncene pe care le petrecem.

Și acum să revenim la una din aceste „anecdote”.

Știe toată lumea că într'un timp

ouăle dispăruseră complet de pe piață. Ca și când găinile, aceste biete pasări care parcurg, odată cu omenirea un destin crâncen, ar fi proclamat greva. A spune că acasă, în cămară, aveai zece ouă, echivala cu lauda că ai avea, în casetă, zece diamante de mărimea celebrului Regent... Care au fost apoi roțițele care s'au mișcat și au făcut ca ouăle să apară din nou pe piață și prin coșurile oltenilor, nu știu. Dar într'o bună zi au început să se plimbe pe străzi. Entusiasm. Gospodinele au cumpărat, s'au tocmnit.

Intr'una din zile un oltenaș, cam de 17 ani, șmecher cât zece moldoveni la un loc, se dusesse și el prin satele vecine și adunase un coș cu ouă pe care apoi începu să le vândă. Treaba mergea binișor. Trecând pe o oarecare stradă olteanul nostru se opri în fața unui magazin de cuțitărie, unde, în vitrină, observă un foarte frumos briceag. Dar nu se opri cu nici un gând precis, ci doar așa, ca să se mai amuze și să-și piardă timpul. Totuși briceagul îi plăcuse foarte mult. Și rămase cu ochii la el.

Negustoreasa îl zări prin geam și ieși afară.

— Ce-i, băiatule? ai voi să cumperi ceva?

— Mda, conită!... Uite, briceagul acela de colo. Cam cât ar costa?

— Acela de lângă mașina de tuns?

— Mda!

— Păi... cam vreo sută de lei!!

Olteanul se strâmbă, acru.

— Ce? ori ți se pare scump?

— Cam scump, conită! Tare scump! Un frate al meu a dat pe unul cu plăsele de os și mai mare, o sută de lei. Și nu-i mult de-atunci!

— Zău? Poate vrei să glumești! Aș vrea să te văd dacă d-ta, la prețul acesta, poți face unul la fel!...

— Apăi sigur, conită, că n'aș putea face unul la fel nici cu o mie de lei! Ce? Eu mi-s fabrică?

— De! Dacă așa costă!!

— Par'că eu zic ceva?... Marfa e a dumitale, drumul al meu!

— Da' în coș acolo ce ai?

— Ia niște ouă conită!...

— Sunt bune cel puțin?

— Garantate, conită! Pui mâna'n foc!...

— Ei, atunci facem târgul! Vrei să iei briceagul?

— Păi aș cam vrea!

— Și-atunci cu cât îmi socotești oul?

— Păi... uitați-vă și dv.!!... Sunt puă proaspete, le garantez cu capul. Le-am adunat chiar eu de prin cuibare. De trei zile umblu prin sate. Și ce mai la deal, la vale? vorbă multă, sărăcia omului! Le vând cu zece lei bucata!...

— Ești nebun, băiete? zece lei?

— Zece, conită! Dacă pe mine mă costă 8 lei! D'apoi drumul meu, încălțăminte, mâncarea, hainele? Nu merit să am și eu 2 lei câștig? Și-apoi uitați-vă și d-voastră ce mai ou! Dacă puteți să faceți d-voastră un ou la fel cu ăsta, eu vi-l plătesc un pol bucata!!...

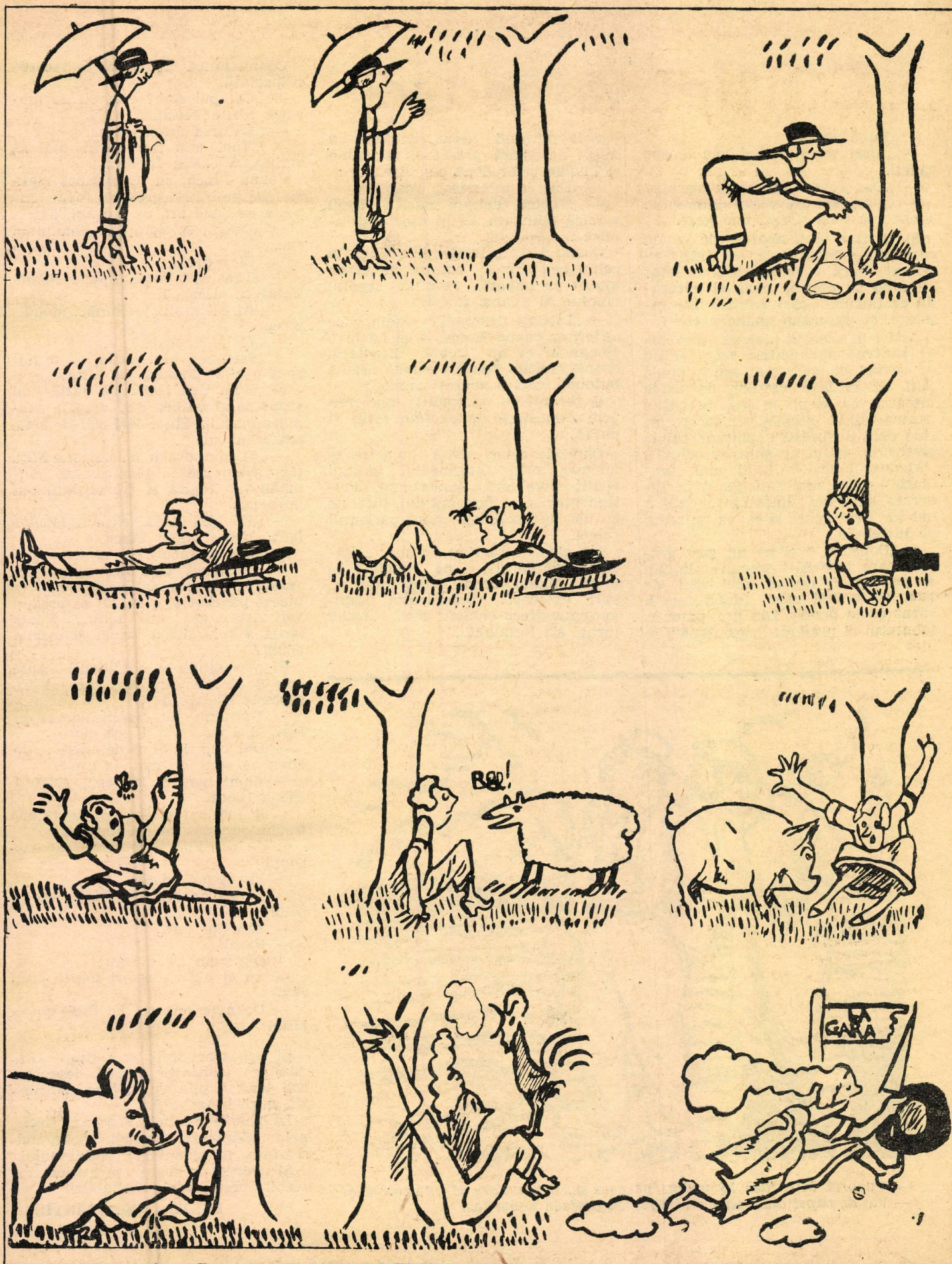
D. MALTEZI

STRAȘNIC TAXIMETRU

— Șofer, fii te rog bun și dă-mi ba stonul!

„Ediție de seară“

— „Bună seară“.
— „Aaa! veniși!? iacă acu începe radiul.

— „Dar coana Ianca nu s'arată?
— „Credeam că veniți împreună. Trebuie să vină și ea... dar șezi“.

Și, în fața unui aparat de radio care hârâie îndărâtnic, se strâng în fiecare seară „cucoanele“, la sfat studiind cu atenție până și guturaiul crainicului „căci pentru cine înțelege, și guturaiul spune ceva“.

Astfel în această mahala „aproape de centru“ diplomatele scot „ediția de seară“ cu cele mai senzaționale știri. Și, în fața cestilor de cafea întoarse cu susul în jos, pregătite pentru „dat“, ascultă în tăcere pe „ăia dela București“, schițând tainic gesturi cu mâna, cu gura, cu ochiul...

Coana Ianca — fiind mai umblată — este mai superioară în judecata ei. Când simte că „ibricul a dat în fier“ apare și ea, ca un semn de întrebare...

— „Bonsoar...“ și cu un gest grațios, care face să-i tremure slăbina de pe corp ca ugerul unei vaci de rasă, se înclină ușor (după cum a văzut ea la boeri). Din ușe, până la taburetul ei preferat, „sprintenă“, se

repede stârnind aerul îmbăcsit cu miros de pudră proastă... (stârnind și invidia celor două cumetre...).

— „Dar ce întârziashi, c'oană?
— „Tocmai luasem masa și făcui o mică plimbare să-mi așez digestiunea...“

Coana Mița privește prin singurul ochiu ce-l are și admiră inelul de argint ce împarte revoltat degetul dolofan al c'oanei Ianca.

— „Ia dați drumu la radiu, zice autoritar coana Ianca — și ca la o comandă ce nu trebuie discutată, coana Frosina apucă cu două degete butonul „căci e aparat scump“.

O tăcere de mormânt planează prin atmosfera de parfum eftin și pudră.

Capetele celor două cumetre se lungesc prin intermediul gâtului sfrijit către ceana Ianca care, simțind gravitatea momentului, privește cu aer de magician haut-parleurul rablei.

Un glas de bariton anunță: „Radio România și... ..pe lungime de undă... Radio jurnal... știri interne... știri externe... comunicatul italo-germano-greco-englezo etc... ..radio jurnal s'a terminat...“

— Vaporul ăsta face 25 noduri pe ceas și... drumul are să țină zece zile!
— Vai de capul ăluia care va trebui să desfacă nodurile...

Coana Ianca meditează în tăcerea respectată...

— „Ce spui soro? reia cu nevino-văție coana Frosina.

— „Eu cred dragă că a...
— „Taci soro din gură! stai să vorbească coana Ianca...“

Coana Ianca, cu un zâmbet mefistofelic pe buzele grele de rouge, clipește de două ori, de trei ori, de...

— „Dragă, se apropie... bănuiam eu...“

— „Cine dragă?
— „Taci soro nițel. Spune c'oană Iancă ce zicea „ăla“.

— „In cel mult... o lună... două... începe.

— „Ce să înceapă?
— „Sst! taci bre, puțin, — o fulgeră o clipă Frosina pe Mița.

— „S'au dus boii... pe gâră... Ai văzut când vorbea ăla cum îi tremura glasul... Ehe! câți d'al-de ăștia am văzut eu!

— „Și cum, dragă, a... și coana Mița tăcu așteptând cu gura căscată, plămădind o țigare și frământându-se pe scaun.

— „Eu știu atât. Ne-au făcut-o lată... spuse coana Ianca.

— „Dar ce făcură?

— „Ai văzut cum ăla a spus că Dunărea s'a revărsat peste mal și a înecat pământ și sate. Ei! ce credeți voi! Asta... așa din senin? Toată iarna a curs și n'a înecat și tocmai acum?

Și apropiindu-se confidențial spre cele două cumetre, cu aer mistic șoptește printre dinți:

— Dușmanii au deschis Porțile de Fier, și d'ăia a venit apa mare.

— Dar cum le-or fi deschis?... Am auzit că sunt afurisit de grele.

— Ehe! n'au ei cu ce? asigură coana Ianca.

— Atunci cu ce le-au deschis? întreabă curioasă coana Frosina.

— Cu ce? Foarte simplu! Foarte simplu!

— Ei! spune odată!

— Le-au deschis cu Cheile Bica-zului!

— Zău bre soro?

— Parol!

— Dar cum le-au furat?

— Au ei niște meșteri foarte grozavi!

— Doamne ferește! își face cruce Mița.

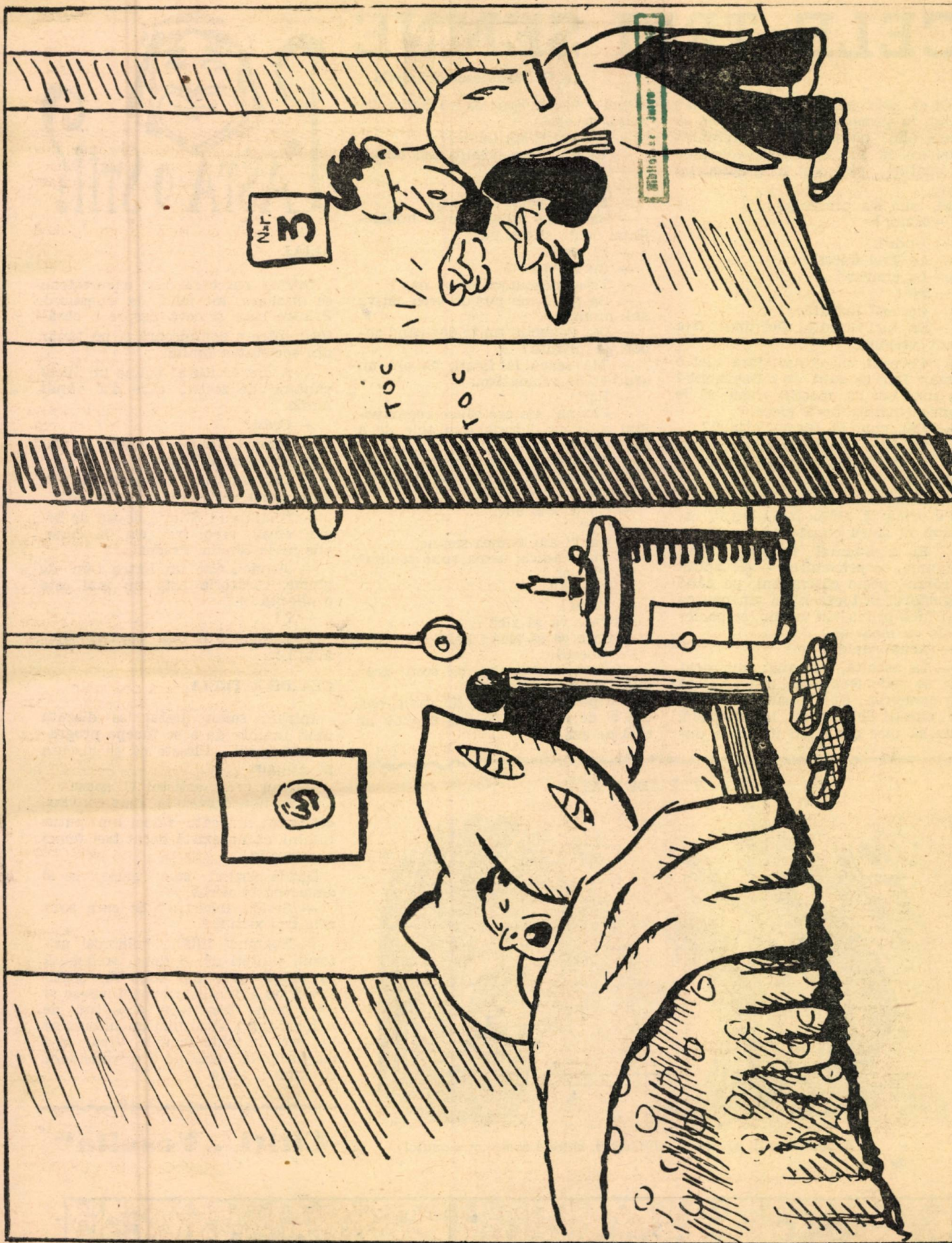
Și așa trec orele una după alta până ce „ediția de seară“ iese de sub teascu plin de ipoteze, concluzii, mirări, exclamări.

La poarta c'oanei Frosina, vecinele alăptează sugacii, spărgând semințe, în așteptarea cotidianului.

Și „ediția de seară“ se întinde ca scabia, peste casele mahalalei.

PASTOR CONSTANTIN

— PUTEREA OBICEIULUI —
CHELNERUL. — Conașule, am adus cafeaua cu lapte!
CLIENTUL. — Bine, strecoar-o pe sub ușa!

CELE TREI SEMNE

de G. Rădulescu-Arhibald

Ci-că prin păresimi, după ce dau căinii în tarbacă și urzicele încep să devie mai bătoase, s'a prezentat moartea la Ilie Gâlbează, coloniale și băuturi spirtoase în gropile lui Oatu.

Și, cum s'a prezentat :

— Haidi !

— Unde ?

— La Trei Coceni.

— La cimitir ?

— Păi !

— Ce, ești turbată ?

— Ba, nici turbată, nici nimic: ți-a venit vremea.

— Ce spui, soro ! Așa, fără nici o veste. Dar ce sunt eu ? Bagabont ? Eu sunt om cu chestii, vreau să le reglez înainte de a pleca.

— Păi, cum să facem, atunci ?

— Să mă vestești din vreme, ca să pui regulă în daraveri. Nu așa, cu anasăna.

— Bine, a zis sfânta, și a plecat.

Pe urma ei, Gâlbează, necăjit, esclamă în sinea dumisale :

— Ei, a dracului hoască ! Vine, domnule, ca pricictorul — și: haidi !

Târziu, peste câțiva ani, pe când negustorul pritocea niște vin nou ca să-l facă prima vin vechiu, se pomește cu moartea :

— Acum, haidi !

— Ia ascultă, cucoană: dumneata se vede treaba că ești zăltată din memorie. Cum : haidi ? Păi eu am chestii de regulat la magazin. Cum, să plec așa când îți abate du-

mitale ? Ți-am spus să-mi dai o fărâșă de veste.

— Păi, nu ți-am trimes ?

— Care ? N'am primit nici una.

— Ce spui, frate !

— Spui ce e.

— Dar nu porți ochelari ?

— Ba dela o vreme 'mi se împăiejinău ochii, și am pus.

— Ei, vezi ?

— Ce să văz ?

— Te-ai născut cu ei pe nas ?

— Ba nu. I-am pus de vreo câțiva ani, numai.

— Dar genuchii nu te dor când cobori în pivniță ?

— Mă seacă la ficați, că am un afurisit de reumatism.

— Păi !

— Păxina ! Ce are aface reumatismul meu cu datoria dumitale de a mă vesti ?

— Rogu-te: când urci scara pivniței cu garnița de vin, nu găfăi ?

— Ca o locomotivă.

— Nu-ți spui eu ?

— Ce ?

— Că 'ți-am trimes semne.

— Cum, adică, astea sunt semne ?

— Păi, ce ?

— Taaaci !

— Parol !

— Care va să zică ?...

— Care va să zică : haidi !

— Chestiile...

— Lasă-le dracului, că sunt grăbită. Haidi !

Și a plecat Gâlbează, domnule, cât era el de abraș — și dus e până în ziua de azi.

ALIAJ

Intr'un oarecare cerc bucureștean se discutau tot felul de chestiuni. Printre care și ceva despre o căsătorie între o domnișoară și un tânăr din societatea înaltă.

— A dat lovitură ! spune un vechi vânător de zestre, care n'a vânat nimic.

— Crezi ?

— Sigur ! Fata e singură la părinți și e foarte bogată.

— Dar tânărul ? E bogat ? Eu nici n'am auzit vorbindu-se despre el.

— Il știu eu ! Și el e destul de bogat. Moșii, vreo trei, cai la curse, vile pe la Sinaia, Predeal...

— Atunci, zise un hătru bun de glume, căsătoria asta nu mai este o alianță ! !

— ? !

— Desigur ! E mai curând un... aliaj ! !...

CEA DE-A TREIA

Intr'un salon literar se discuta ușor, înainte de a se începe programul obișnuit... Firește că se discuta pe grupuri.

Intr'un grup, artistul C. spuse :

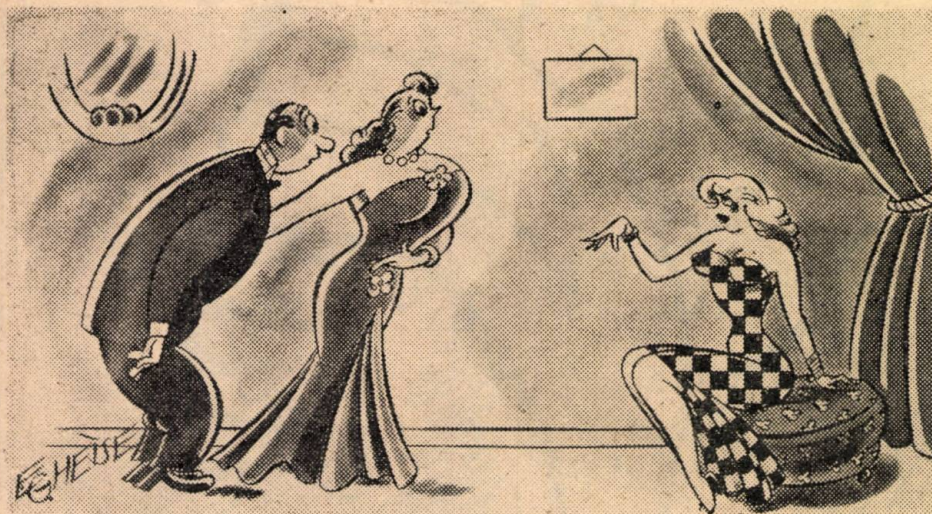
— In lumea aceasta, sunt convins, cel puțin din câte femei am putut întâlni, că nu există decât trei femei cumsecade.

Gazda auzind cele spuse, se și amestecă în vorbă.

— Serios, maestre ? Și care sunt cele trei virtuți ?

— Doamnă, întâia, bolborosi actorul, sunteți dv. A doua, trebuie să fie soția mea, dar rogu-vă, scutiți-mă de a fi silit s'o mărturisesc și pe a treia. Lăsați-mi o porțiță de scăpare, căci n'am nici un interes să mă cert cu toate femeile. Vreau să-i las fiecăreia iluzia de a se considera ca fiind a treia.

O TOALETĂ ADECUATĂ

— Draga mea, îți prezint pe d. Gujoff, marele campion mondial de șah.

Citiți „Veselia“

1 MAI

Intâi de Mai — și calendarul
A cincea lună ne arată,
Natura se prezintă iarăș
Destul de împrăvărată.
Iși poartă vraja liliacul
Printre zambile și pansele,
In timp ce macul plămădește
Leacuri de somn și de măsele.

Intâi de Mai, — în câmpul muncii
Prilej de mică desfătare,
Serbări cu muzică, discursuri
(In țară și peste hotare)
E ziua muncii productive...
In corpore, la iarbă verde,
Pe cât mai bine cu putință
Iși dau silința a... o pierde.

Intâi de Mai — și cârciumarul
Se-apucă de botează vinul,
De la șeizeci de lei ocaua
Vezi scris „Opt zeci de lei“ pelinul ;
Cu niște frunzulițe-amare
Și.... puf de pasăre măiastră
„Pelin de Mai“ vezi ca prin farmec
Scris și pe ușe și'n fereastră.

Intâi de Mai — și poezia
De secole slăvește Mai-ul.
Prin flori, verdeață, păsărele
Din înălțimi ne-aduce Raiul ;
Ies pălării de pai, ușoare,
(Anemică negustorie)
Privești cum stau în galantare
Și umbli... fără pălărie.

C. TIMIDU

DESPRE FEMEI ȘI DRAGOSTE

Inimile se schimbă mai încet decât societatea iar schimbările se fac mai ales la suprafață.

*

Pesimismul este una dintre cele mai sigure tradiții ale dăltuitorului de maxime.

*

Cineva a definit astfel geniul: „puterea de a face mult cu puțin“. Asta e și definiția dragostei.

*

Nu există pe lume decât o singură pasiune: dorința de a avea ceace n'ai, nevoia de a cuceri și poseda. După împrejurări, pasiunea asta are numiri felurite: ambiție, sgârcenie, joc, dragoste. Inșă legile, caracterele, mișcările sale rămân aceleas în toate cazurile!

*

Câte încăperi de îndrăgostiți pe ușa cărora am putea scrie: „Aci e mormântul unei mari dragoste!“

*

Doar începuturile dragostei sunt îmbătătoare. Nu fiindcă par mai curate și adânci, ci fiindcă te găsești atunci în toată ardoarea cuceririi, în beția sentimentului și focul lup-tei!

*

Există epoci când rolurile se schimbă, când vânătorul devine vâ-

nat, și când femeia aleargă după bărbat. Astăzi trăim o astfel de epocă. Dar crizele astea sunt totdeauna trecătoare, și moravurile revin mai curând sau mai târziu la legea sexelor. Peste cinci ani, femeia va fi iară vânat și bărbatul vânător.

*

Reclama întreține astăzi dragos-tea cum o întreținea pe vremuri misterul.

*

Nu este deajuns să faci să nască dragostea, trebuie să știi s'o întreții! La punctul ăsta dau greș mai toți bărbații!

*

A înțelege o femeie, înseamnă să nu mai iubești!

*

Dragostea e o luptă unde este ab-solută nevoie de un învins și un în-vingător!

*

Orice dragoste în care nu există riscuri e fără farmec.

*

Dragostea naște și moare din le-nevie.

*

Nici cea mai mare dragoste din lume nu te poate consola, în unele momente, pentru că nu mai ești li-ber. Chipul fericirii e mai puțin lu-minos decât fantoma libertății...

MARIUCA

Maimuțoiul ambițios

— Fabulă de ESOP —

Tot umblând cu capu'n nouri, prin eteriane unde,
Maimuțoiul ambițios
Auzise, nu se știe dela cine, când și unde,
Că-i o țară minunată
La o mie și-una leghe de a noastră 'ndepărtată,
Unde vinul e spumos
Și pe gratis pentru lume care-l bea din căni vârtos,
Unde câinii de pe stradă
Umbă cu covrigi în coadă,
Unde grija-i veselie și pe soare și pe ploaie,
Unde laptele și mierea curg prin șanțuri lungi și roaie,
Unde bunul Jupiter
Pâinea o distribuește ca pe mana cea din cer;
Legile sunt legi acolo și'n orașe și prin sate,
Populațiile toate
Sunt egale între ele și așijderea bogate,
Decum Phoebus le deșteaptă;
De purced în fața Legii, își găsesc dreptate dreaptă,
Pe la dâșii, faptu-i sigur, nu e jale ca la noi,
In politica externă ei au pace nu război,
Drumurile 's îngrijite, fără gloduri și noroi;
La ei, pân' și demagogii, cât de sus puși și de groși,
Produc treabă, nu gogoși.
Dar la noi, decând e lumea, de acum opt mii de ani,
Dela cei de sus pornind-o, pân' la guarzii comunali.
Sunt cu toții criminali.
Hoți, pungăși și șarlatani...

*

Ani trecuseră de-atuncea, nimeni nu i-a numărat,
Despre maimuțoi atâta se știa: că a plecat!

Mulți îl fericeau cu ură, alții chiar se pregăteau
Să se ducă după dânsul și — în gând — se'mbogăteau.
A venit apoi o noapte când o umbră istovită
De bătrân lihnit de foame, purtând blana zdrențuită,
S'a prelins pe lângă garduri, capu'n piept, ochiul sfios.
Toți se'ntreabă cu mirare cine ar putea să fie?
Câtă groază! Ce rușine! In ce hal din pribegie
Revenea la el acasă maimuțoiul ambițios!
A scâncit privind în juru-i, greu de-i mai auzi cuvântul:
— „Visurile de mai bine mi s'au spulberat ca vântul,
Câte-au fost spunând flecarii, toate-au fost minciuni sfruntate
Nu-i în lume fericire, nici odihnă, nici dreptate,
Nici covrigi ce cresc în stradă
Nu e dat cuiva să vadă,
Perfecțiune, cinste, pace, liniște, egalitate,
Toate's basme de copii,
De muncești, ajungi și-acolo — ca și-aici — ceva să fii.
Nu uitați însă un lucru, să se știe de-orîșicine:
De-ai plecat și ești aiurea, ori ce-ai face, cât de bine,
Toți te vor privi cu scârbă și cu sufletul hain
Iti vor arunca în față: „Ești un câine, un străin!”
S'a trântit apoi în glie, gârbovitul și cărunțul
Și-a conclud lovindu-și fruntea, sărutând cu dor pământul:

MORALA

— „Fie pâinea cât de rea,
Tot mai bine 'n țara mea!”

în românește de AX. PONI

Gânduri fugare

Un mijloc bun și simplu de a minți, este de a spune adevărul... glumind.

*

Cumpătarea este de foarte adese ori o lăcomie mai rafinată.

* *

Căsătoria este un joc de noroc. De aceea ar trebui interzisă și ea.

*

Numai lângă oamenii mediocri te plictisești; lângă genii câștigi iar idioții te distrează.

*

Că viața este atât de amară, nu trebuie să vă mire; e doar de genul feminin.

*

Când vă vin amici nesuferiți, spuneți-le: ce draguți sunteți prieteni, că ați venit să stați câteva minute

cu mine! E o formulă de politete, de pe urma căreia se vor simți poate.

*

Dacă vrei să scapi de un prieten pe care nu-l înghiți, sunt două bune metode: dacă e bogat, îi ceri un împrumut; dacă e sărac, îi dai un împrumut.

*

Poporul evreu e risipit pe toată suprafața pământului, ca să nu se concureze...

*

Când te agăți de o femeie frumoasă, toți din jurul tău se agăță de tine.

*

Actorii își joacă minunat rolurile în două cazuri: la premieră și când zăresc în sală un coleg rival.

p. conf. IRIS ROZ.

Reci și calde

DORINȚA CEA MARE

Tatăl lui Titel venise la prânz acasă și avusese motive puternice să aplice o corecțiune binemeritată tinerei sale odrasle.

După plecarea lui la birou, mama, mai îngăduitoare, crezu de cuviință să îmbuneze pe bietul Titel care tot mai plângea. De aceea aduse vorba despre ziua lui de naștere, care tocmai se apropia.

— Ei, spune-mi tu mie acum ce ți-ar plăcea de ziua ta?

O licărire de speranță lumină chipul băețasului: „Mămico, te rog ia-mi alt tată“.

UN TRUC INGENIOS

În fața primarului din Fez fură aduși într-o zi trei oameni, acuzați că ar fi furat niște porumbei.

— Stați jos, le zise el, zâmbind binevoitor. Apoi, uitându-se lung la ei, adăogă pe acelaș ton părintesc: „Când cineva tăgăduiește că ar fi furat niște porumbei, se ferește cel puțin să-și înfigă penele lor la pălărie...“

Unul din cei bănuți puse repede mâna la pălărie. Luat din scurt el mărturisă că furase porumbei.

UN BUN ȚINTAȘ

Ajutorul de pădurar vru să tragă într'un iepure.

— Stai! îi strigă pădurarul. N'ai voie să tragi în iepurele ăsta atât de frumos.

— Și de ce nu?

— Asta e rezervat inspectorului silvic. În el trage, oridecâte ori vine în inspecție...

Ești un mic sălbatec, dar trebuie să devii civilizat...

Să știi să scrii și să citești...

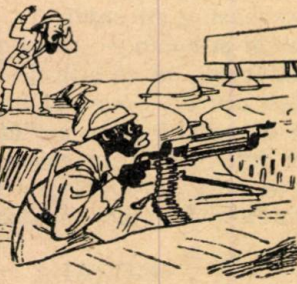
Să nu faci rău animalelor...căci și ele sunt create de Dumnezeu.

Să fii bun cu aproapele tău!

A sosit ceasul când trebuie să intri în viața civilizată.

...Ochește bine când tragi!

